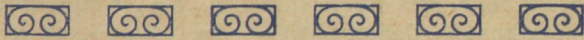

KORTTELU

Nr. 2 1929

Juhataja: Peeter Sink — Tallinna, Villardi tn. 7—1
Laekahoidja: B. Espenberg — Tallinna, Imanta tn. 5
Kirjatoimetaja: E. Ader — Tallinna, postkast 284
„Noorte Elu“ — toimet. aadr.: Tallinna, Villardi tn. 7—1
„ „ — talituse „ „ Villardi tn. 7—1
„ „ — kirjad „ „ Postkastnr. 284.

„NOORTE ELU“

maksab aastas:

lihtpaberil postiga . . .	1,30 krooni,	postita . . .	1,20 krooni.
heal „ „ . . .	2,00 „	„ „ . . .	1,90 „
Välismaale lihtpaberil 1,80 „	„	heal paberil 2,50 „	„

Järelepärimine.

Oleme juba mitmed head aastad saatnud välja palves oma armast ajakirja üle meie kodumaa — isegi üle 5 ilmajaos. Millised tagajärjed sellest on, ei tea lähemalt. Ainult siin-seal saame kuulda, et on olnud õnnistuseks mõnelegi võitluses ja päästmiseks ühele kui teisele. See oleks siiski nii huvitav ja omakorda kinnitaks meid usus, kui „Noorte Elu“ lugejad saadaksid toimetuse jutus-tusi ja andmeid oma elamustest või mis kuulnud teistest.

Need andmed oleksid peaaesjalikult: 1) Kellele ta on olnud päästmiseks, tõukejõuks või eejuhiks Issanda juurde. 2) Kellele ta olnud raskeil, meeletehtlikudel, pimedail silmapilkudel

abiks. 3) Kes on saanud vaimulikus elus uut suuremat selgust ja juhatused edasisaamiseks. 4) Võib tähendada ka õnnistuseks olnud number ja artikkel.

Samuti palub toimetus „N. E.“ müüjaid saata oma kogemustest lehemüütamise alal või aastatellimiste kogumisest huvitavaid, omapäraseid sündmusi, kus ajakirja on põlatud või vastu võetud.

Need võivad ka pikemad täpsemad jutustused olla. Ärgu keegi arvaku, et tema elamus liiga väike ja tähtsuseta on. Kirjutage igaüks, kellesse see asi puutub! Mõningaid tähtsamaid avaldame ehk „N. Elus“ jättes soovikorral asjaosalise isiku nime avaldamata.

„Keegi teine.“

Leidub ifit, kellele aina loodetakse, kui tuleb küsimus mõnest mitte meelt mööda olevast tööst. Selle üldiselt usaldatud ifiku nimi on: „Keegi teine“. — „No seda võib ju keegi teinegi teha,“ sõnad, või: „Keegi teine võtab seda küll oma teha.“ „Mina olen juba küllalt teinud selles asjas, nüüd keegi teine võtab lõpetamise oma peale,“ mõtled ja.

On tarvis minna haige juurde, see on tingimata tarvilik, kuid — see ei sobi mulle, keegi teine võib seda teha.

Mõni efekiteele sattunu on tarvis tagasi tuua uude ellu — sina muretsed ta eest, soovid tõsiselt, et ta leiaks päästmise, kuid ootad, et keegi teinegi võiks midagi teha ta aitamiseks.

„Keegi teine“ waenefe! Kui ometi kõik mõtleksid, misjagune töö koorem sellele „keegi teine“ waesefesele

antakse, ja moodustaksid abiväge, kes oleks valmis võtma selle, mis „keegi teise“ turjale weeretatakse.

Loomulikult soovivad panna paljud meie noorist ka mitmed ülesanded ühinguks tema peale. On vaja levitada kallist evangeeliumisõnumit kirjanduse ja „Noorte Elu“ läbi, siis saab seda waene „keegi teine“ oma õlule. Tema võib võtta „Noorte Elu“ pakid kaenla alla ja minna neid levitama ja müüma. Ja seepärast nad sagedasti seisawadki müümata oodates kuu kellegi muu järele ja evangeelium ei saa levida ning hinged surevad õesse.

Aratuskoosoleku lõpul oleks vaja minna murtud hingedega rääkima, et neid juhataja Jeesuse juurde. Kes läheb? „Mina küll mitte, olen selleks oskamatu ja aegagi vähe — küll keegi teine läheb.“ Ja nii läks see hing kaduma Jumalale.

Kuid kord igamehes ajas?

Järelekäijad, mitte ainult austajad.

Jeesus Kristus on tulnud võitma järelekäijaid, mitte ainult austajaid. Ta pole rahul sellega, et ta vaid mõjutab meid. Ta tahab haarata meist nii, et andume ja jälgime talle.

Seda mõtleb Paulus öeldes: Jeesus Kristus on mind kätte saanud. Ta ei mõtle siin vaid seda, et Jeesus Kristus on jätnud musse sügava, unustamatu mõju, vaid Jeesus Kristus on vallutanud mind ennast ja on minu elu ja kogu mu elu või surma Issandaks.

Paulusele tähendas Tamaskustee sündmus isiklikku andumist. Paulus oli selle järel hoopis teine

inimene, tast oli tulnud mitte ainult Kristuse austaja, vaid mees, kes arvas pühkimeks kõike seda, mis olnud tänini ta uhkus, et käsitada seda, mida ta seesmised silmad olid näinud Jeesusest.

Kui Jeesus äratab meie huvi, siis on see ju hea algus. Kui süveneme vaatlema Jeesust ja ihalema ta jumalikkust, siis on see ju edusamm. Kuid veel puudub otsustus s. o. t ä i e l i k a n d u m i n e, ristivõtmine ja Jeesuse järel käimine. Kui see puudub, on kõik muu viljatu.

Morten Pontoppidan.

Musta Gw

EESTI USKLIKKUDE C. E. LIIDU AJAKIRI

Nr. 2

Üheksas aastakäik

1929

HINGE SÜGISES.

Langenbraun.

Mets mühiseb sügistormes,
Tuul vali käib üle maa . . .
On sügise minu hinges,
Sääl tuuled puhuvad ka.

Taeval uinuvad mustad pilved,
Ilm ududes pimehall . . .
Hingest ülesse tõusevad palved —
Jah palju on pisaraid mul.

Veel vaevavad lõised külmad, —
Maad konaraks kahutab.
Hetkeks päike siis pilve hõlmast;
Pääd hellalt mul silltab.

Millal jõuavad valged pilved —
Lume saabudes talvapäev? —
Siis kuuldud on nuuksuvad palved,
Hing valgelt end kaetud näeb.

„Enesetapja — uppunu“.

Vaata artikkel: Enesetapmisi piiblis.

Teed leiab Ta igapidi.

Kellegi Berliini rätsepmeisteri juurde asus suvel 1858. a. elama keegi noor õigusteadlane, kes oli silmenenud oma raamatuisse küll hästi, aga seda ei mõelnud, et tema kohta ka maksavad sõnad: „Inimestele on seatud ükskord surra, aga pärast seda kohus.“ (Heebrea 9:27). Jumalafõna pidas ta tühihiks, nagu see kahjuks on wiiks nii mitmete haritute juures. Jumal oskab aga ka neile ligineda ja läheb täide ikka ja jälle see imelik sõna: „Mind on leitud neist, kes mind ei otsi; ma olen ilmunud neile, kes minu järele ei küsi“ (Rooma 10:20).

Rõnesolew isik pidi kord aga oma ilmliku tegevuse seisma jätma, oma aktid ja protsesid kõrvale panema, sest ta jäi väga haigeks. Tema sõber, keegi noor arst, külastas teda hoolega, jäi aga lõpuks pead raputades mõtlema; kuid surmasti aga ei rääkinud ta temale midagi, meel vähem sellest, et nüüd wiimne aeg on südant kui majaasju korraldada; sest ka tema oli alles Jumalast kaugel.

Kõrwalolewas ruumis õppis parajasti rätsepmeisteri poeg oma kooli ülesandeid. Et ühte laulu ta meel hästi ei mõistnud, istus pois raamatuga toa nurka, ukse juurde, mille taga asetud haige, ja hakkas waljusti lugedes õppima:

Täna elad sa, täna pööra ka,
Hommikuks võib kõik muutuda!
Weel täna priske, punane,
Kuid homme haige, furnudki.
Ja kui sa sured pöörmata,
Peab ihu, hing kord põlema.

Ikka ja uuesti kordas ta neid ridu, kuni talle salm jäi lõpuks pähe. Haige oli kõik seda kuulnud ja ikka uuesti kuulnud ja sõna, mida Jsand laskis welda poisi läbi, wajus talle sügawasti hinge.

Ta sõber arst tuli teda jälle waatama; ta katsus tal pulsji ja küsis osawõtlikult ta seisukorra järele.

Haige aga waatas talle suurte ja tardunud silmadega otsa ja wastas talle igale küsimusele ainult ühte: „Täna elad sa, täna pööra ka! jne.“ Arst mõtles, et ta jampsib; sest siit ilmalapsed loewad seda hullustuseks, kui keegi selgusele on tulnud ja tõsidusega Jumalale, kohtule ja igawikule mõtleb.

„Jäta see, kallis sõber,“ räägib ta edasi, „ma küsin ainult, kuidas sul läheb.“

Aga haige hakkab jälle ütleva:

„Täna elad sa, täna pööra ka!“

Arstile sai asi wastumeelseks. Tal oli tunne, kui tuleks üks hütle ühest teisest ilmast tema südamesse. Ta jättis jumalaga ja läks koju, aga ikka kõlastid jälle need sõnad ta kõrwus. Seltskonnas, joogikohas püüdis ta meelt lahutada, et wabaneda niisugusest waewajast mõtteist, aga kõik oli asjata. Ta ei leia enam mingisugust rahu ja pidi lõpuks kellegi Jsanda sulase otsima üles. Sellele räägib ta, mis talle oli juhtunud ja lasseb lugeda ette omale jumalafõnast Jumala armundõu, et Jeesus Kristus on patuste Päästja. Ja Jumal, kes ta südame oli awanud, wiis oma armutööd temas edasi, kuni ta oli tulnud kitsast wärwast läbi elawale usule Jsandasse ja õnnistegijasse.

Ka haigele sõbrale pikendus armuaeg. Jsand laskis teda mitte ükft ihulifelt, waid ka hingelifelt terweneda. Mõlemad, niihästi õigusteadlane kui arst, kes istusid alles hiljuti pilkajate seas ja elasid kergemeelselt, kiitsid nüüd Jsandat, oma ristilöödud õnnistegijat, et Ta meid nii on armastanud ja tõmmanud neid selgest armust enese juurde. Nad mõtsid nüüd laulda:

Mull' on õnnistus osaks saanud
Õnnistus, mida ma polegi wäärt,

Estist. A. A.

Jeesus kadunud otsimas *).

Lumf. 19:1—10.

Lauri hokkanen.

Iga inimese elus on otsinguaeg. Tolle kirjakoha walgel waatame, kuidas sai see mees õndsaks. Meile esitatakse teda tollimeeste ülemana. Näib, et tal oli väga hea teenistus, siisjetulek. Ta oli rikas, — ta oli omandanud teatud seisukoha elus, samuti lasseb oletada, et Sakkeusel oli mugaw kodu.

Paljud noored igatsemad rikkuse järele: „Oh, oleksin rikas, siis oleksin ma õnnelik!“ Teised seawad oma eesmärgiks teatud seisukoha elus ja oletawad siis: Kui oman seda, siis olen kindlasti õnnelik.

Kolmandad soowivad endale ilusa kodu. Kui saaksin selle, siis ei wajaks ma enam midagi, siis oleksin rahuldatud elus.

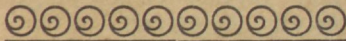
Kas wõiwad siis nood olukorrad tõesti, ja täiesti rahuldada. Ei wõi! Ja see, kes on rahuldunud

jelles, on väga madala hingega, väga madala... Sakkeust ei rahuldanud need, ta igatses muud-meel, tema tahtis näha Jeesust. Iseäralik tunnistus sellest mehest.

Arwan, et aiman õieti, igalks teist igatseb näha Jeesust, kuigi ei julge teie seda tunnistada, wõib-olla ei teagi teie ise seda. — See tasane südamehüüd — inimese sügawam olemine — igatseb Jeesust. Miks on täis kinod, teatrid jne.? Miks joostakse sinna? Kõik need tunnistawad, et inimene omas siisemuses otsib midagi. Ja see midagi on Jeesus.

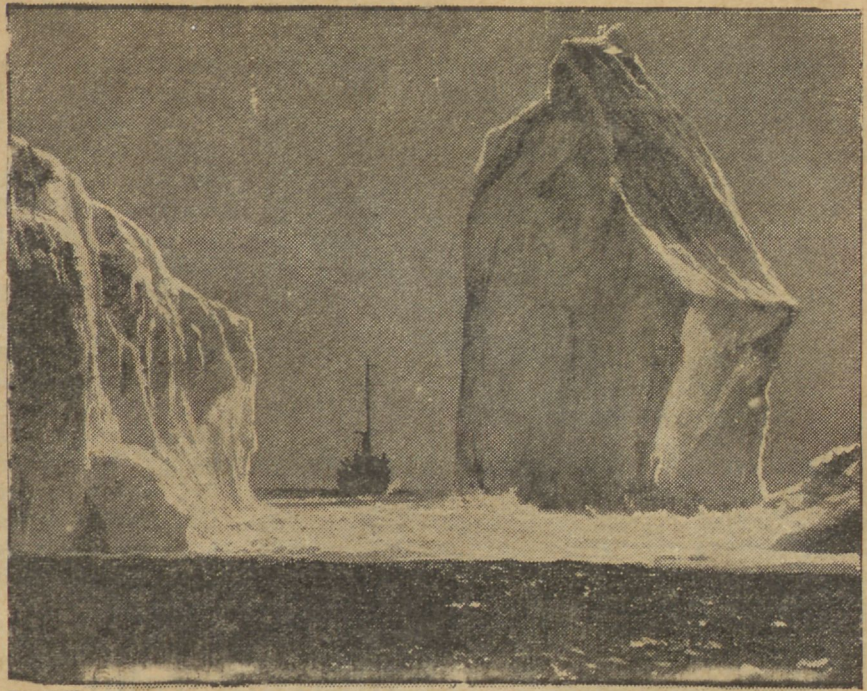
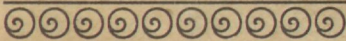
Jeesust saada näha — see küsimus oli Sakkeusele põlewaks saanud, see pani teda liikwele. See polnud mististi kena, kui niisugune tuntud mees jooksis — palju pilkeid, naeru, muigeid saatis teda. Praegu ka mitmed naerawad, kui näewad, et otsitakse Jeesust.

*) Kõne peetud Tallinnas, Lilienthali palwelas ewangeliatsiooniädalal.

Laev jäämägede vahel valvet pidamas.

Talvest, isegi kuni hilise kevadeni vahest liiguvad Atlandi ookeanil Põhja jäämerest tulevad hiigla jäämäed, mis on hädaohtlikud laevadele. Ühe sarnase vastu põrkas ka „Titanic“ ja hukkus. Kui paljud leigeks jäänud kristlased on kogudustes ja jumalariigi töös jäämägedeks, mis levitavad koosolekuil külmust ja mille vastu tõukavad paljud ilmainimesed.

Sakkeus ronis wiigipuu otsa, armas muidugi seal lehtede varjul nii hea näha Jeesust, ja teda ennast ei näe keegi. Kas laskis Jeesus end salaja waadata, kas laskis salateed minna taewasse? Ei, ta tõi tema awalikkusse. Inimesed tahavad salaja usklikud olla, ei see lähe neile korda. Mitmed tahavad saada wast tänagi salaja usklikuks, aga ial ei omanda ja rõõmu. Luter ütleb: „Need on inimesed kes kobavad pimedaid teid.“

„Sakkeus, tule alla!“ Saa awalikuks! Isfand wajab awalikku tunnistamist Tema poolt. Piiblis on weel juhused, kus haige raine igatsedes terwise järele, salaja tahab puudutada Jeesuse kuue palistust. Tuleb juhused; rahwast on palju, just paras aeg temale. Aeglaselt nihutab end lähemale, siis puudutaski — ja ta sai terweks. Saigus lahkus, kas sai ta aga warjata?

„Kes on minusse puutunud?“ küsib Jeesus.

„Aga Petrus wastas peaaegu etteheitwalt:

„Rahwast nii palju Su ümber ja Sa küsib, kes on minusse puutunud!“

„Kes on?“

Siis ilmub üks wärisew naine Jeesuse ette. Kas Isfand oli pahane, et ta salaja oli saanud abi? Ei — aga ta pidi oma suuga oma usku Jeesuse tunnistama.

„Sakkeus, tule alla, ära peida end sinna wiigi-lehtedesse.“

Mis regi Sakkeus? Ta tult kiiresti alla ja rõõmuga wõttis Jeesuse wastu. Kuule, tee Sina sammuti, wõta Jeesus rõõmuga wastu.

Paljud armawad, et usuelu on nii süüge, tume, usklikuks saada on sama kui mungaks, nunnaks, — usklik peab alati käima kui matusel. See on ekstaarmamine. Uutee on rõõmutede, usuelu rõõmuelu,

usklik olla on rõõmus olla! Jeesus muudab imelikult südamed. Äärmised waenlased saawad sõpradeks.

Liigitaw juhused oli Soome wabakoguduses, kus mõned mehed õnnistati jumalariigi tööle. Õnnistamisel põlmitasid kõrwuti endine kommunist ja walgekaartlane — meriwaenlased enne, nüüd Kristuse mere läbi ühendatud — ühiselt oma elu pandiks pannes Tema riigi kasudeks. Do, muudaks Ta sinugi südamet.

Sakkeus õiendas oma arwed minewikuga. See kuulub ka pöörmise juurde. Ruhu tuleb Jeesus, seal ei suuda enam inimesed kanda oma südameil minewiku koormaid. Need tunnistatakse ja õiendatakse. Proowi paluda, laulda, käi Isfanda surma mälestamisel, kuid rahu jul ei ole. Üks tee — tunnistamise tee. Oh tungiks see sügawale su südamesse! Olen käinud ise seda teed, tean, kuidas saab wõidelda, siin aga ei arwestata sellega, palju see maksab.

Reegi ametnik oli eksinud, usklikuna pidi ta seda juhatajale tunnistama. Ta ei suutnud seda. Ometi kord otsustas minna ühes kellegi usklikuga. Üsna enne minekut kadus jällegi julgus ja ta tegu jäi tunnistamata. Mitte kaua aja pärast leiti teda pöönuna. Hirmus!

Sakkeus oli täiesti pööranud — ta südames sündis armastus waeste wastu. Tollimehed olid kuulfad oma ahnusega — muidugi ka Sakkeus. Waewalt, et enne palju waeste peale mõtles. Aga nüüd lubas ta palju waestele. See kõik sündis ühel päewal. Paljud armawad, et ei ole hea järsku pöörata. Sakkeus pööras samal päewal, kui Jeesus kohtas teda. Wiivitamine on saatana pettus. On see liiga wara, kui ja täna pöörad? Inimespoeeg on otsimas seda, kes on kadunud.

Haruldane laul teatris.

Keegi noor näitlejanna läks ühel päeval läbi kõrvaliste tänavate ja kuulis lauluhäält ühest viletsast majast kõlawat. Uudishimu sundis teda ligemale astuma. Ta nägi mõningaid lihtsaid inimesi koos olevat, kes laulsid :

Sügam arm, kas tohin ma
Armude peale loota ka?
Kas mu Jumal annab nüüd
Andeks veel mu suured süüd?
Kaua Jeesust põlgasin,
Hoopis ära tõukasid,
Kurvastasin alati
Oma Päästjat hirmsasti.

Need sõnad avaldasid temale sügavat mõju, ja muti ka palve, mida keegi südamest palus. Ta läks, aga laulusõnad helisesid ikka ta kõrvus, ta muretsetes omale raamatu, kus see laul oli, ja mida enam ta sellest luges, seda tõsisemaks sai ta. Ta käis ka palvekoosolekuil, luges põlatud piiblist ja palus Ju-

malast armu ja pattude andeksandmist, ja Jeesuse haamus leidis ta hing rahu ja hingust.

Uga nüüd ei meeldinud talle enam teater ega näitlejanna kutse. Ta otsustas näitelamalt igavesti loobuda. Seal tuli teatri direktor ja palus teda tungimalt peaosas ühes tükis laulda. Ta seletas, et on saanud usklikuks ja seepärast pole tal enam võimalik näitelamale astuda. Direktor katsus teha igapidi ta waateid naeruwäärseiks ja kui see ei õnnestunud, siis kujutas tõsiselt seda suurt kahju, mis näitlejanna keeldumine talle tegewat ja palus wäga teda ükski kord veel laulda.

Viimaks oli ta sellega nõus. Ta pidi ühe armastuslauluga tükki algama. Orkester algas eesmängu, aga ta waikis, kolm korda kordus eesmäng; seal hakkas ta pisarafilmi laulma laulu, mis kõneles õnnistegija armastusest patuste wastu ja Jumala halastuse sügavusest. Gestid langes, näitlejad ja pealtwaatajad irwitasi, aga mõnigi läks tõsise muljega koju. Saksakeelest Joh. Sarow.

Muretuse rahu.

Urho Muroma *).

Ta elas igapäew rõõmsasti ja suuresti.
Luuka 16:19

Ta ei olnud mingi paha mees.

Wastupidi, wõime mõelda, et ta oli neid inimesi, keda nimetatakse hea iseloomuga. Ta lubas Laatsarusel maas olla ta wärawa suus nädalasti teise; ei ajanud teda ära. Ega Laatsaruselgi paistnud olewat tahtmist minna ära. Wõib-olla pudenes rikka mehe lauast igapäew korralikult nii palju tükke talle, et ta wõis elada oma viletsat elu päewast teise lamades ta ukse ees.

Ta ei olnud mingi paha mees.

Segi jeda ei jutustata, et ta oleks teinud mingi süguseid patte.

Ta siiski selle mehe päewad lõppesid päris hirmsal kombel.

Jeesus jutustab tähendamissõnas, et nad lõppesid waewapaigas, hirmsais waludes, tuleleekides.

Ta oli rikas mees ja elas igapäew rõõmsasti ja suuresti. Ent siiski oli see elu Jumala ees ainuke suur patt, kuna Jeesus andis ta päewi lõppeda hukatuswaludes.

Usetume küsima: Mis oli siis selle mehe patt, et palk oli nii kohutaw?

Leiame sellele lihtsa ja selge wastuse:

Muretuse rahu.

Milline kole sõna! Ja milline kohutaw tõde nende sõnade taga!

Muretuse rahu.

Äsi, mida lõpmata pean imestama, on see, kuidas meie, inimesed, wõime elada nii suure hooletuses, mu-

retuses maa peal, ehkki iga hetk oleme hädahoos wajuda hukatusse?

On waid üks samm, mis lahutab sind igawikust.

Ühele see samm wõib olla pikem, teisele lühem. Kuid kui waatame elu igawiku waatepunktist, on see kõigile meie ainult samm.

Tihti on mu waimufilmade ees seisnud pilt mehest, kes kõnnib kuristikul kaldal. Päike paistab soojalt. Linnud laulawad. Lilled lõhnawad. Mees naeratab ja näib õnnelikuna. Sina imestad, kuidas ta wõib astuda nii hädaohtlikul paigal nii muretult. Sina näed, kuidas ta ikka enam ja enam läheneb sügawale kuristikule, ent pole märkigi sellest, et ta seda märkab. Sa hüüad teda. Sa hoiatad teda. Kuid ta sammub sama hooletult edasi. Viimaks kargab ja ta juurde. On veel ainult samm, siis lamab mees sügawas kuristikus. Sina hakkad ta rinnust kiinni. Hüüad talle ja imestad, et ta ei kuule ega näe, ja samas märkadki, et mees on niihästi pime kui kurt.

Õnnelik, kuid niihästi pime kui kurt.

Sellisel näiwad mu meelet inimesed üldse. Nad elawad selles ajas nii ääretult mõtlematult, et ei leidu mingit muud tõsist põhjendust nende muretusele, kui see, et nad ise ei näe hädaohtu, ega kuule nende häält, kes tahawad neid hoiatada.

Katju mõelda praegusel filmapilgul oma seisukorda. Mõttele päris külmalt ja mõistusega. Sul ei pruugi hakata sügugi jumalakartlikuks, nii siiski wõid tunnistada, et ma kõnelelen dieti. Ma ainult tõendan mõningaid fakte ja sa ise saad teha sellest järelduse.

Seisatume esiteks tõsiasja ees, mis on meie kõigile päris ilmne.

Sina oled surelik. See wõib olla küll su meelet kurb ja igaw asi. Elu wõib tunduda päris

*) Pastor Muroma on tähtsamaid ewangeliste tänapäew Soomes, tuntud üle maa. Tuhandeid inimesi tuleb koosolekuile, mida peab suuremais kirikus ja paljud on neis leidnud päästmist. Ta kõnedetogu on tõlgitud üegi inglise keelde. Doome siin ühe ta kõnedest.

Sõda — A. Böcklini maal.

Ei ole veel täiesti paranenud möödunud ilmasõja haavad, kui ju ollakse ettevalmistusel uue vastu. Tulevane sõda on gasisõda. On teada juba üle 20 mürkgaasi, mida on välja mõelnud keemikute pead. Need on nii hirmsad, et mitu nädalat veel pärast seal piirkonnas oma mürgitavat mõju avaldavad.

Loomulikult surevad siis inimesed tuhandeina kui kärpsed. Seepärast korraldatakse selgitavaid loenguid inimesile paljudes riikides, kuidas kaitsta end mürkgaasi vastu.

Kui ärarikutud on inimese süda ja suurta verejanu!

lõbufana." Sul võib olla kõike, mis teeb selle õnnelikuks, isegi nandinguist rikkaks. Kuid on üks asi, mida sa ei peaks unustama kunagi. Nimelt see, et sa oled surelik.

See oled kindlasti seisnud teiste awatud haudade ääres. Sa ei peaks kunagi unustama seda, et ühel päewal awatakse sullegi samal kombel haud. Sa pead minema siit, kas tahad või ei. Ja sina pead jätna siia kõik, olgu see meelt mööda või wastumeelt. Sa pead minema siit sama tühjalt ja alasti, kui olid tulles siia maailma.

Seisatume teise tõstiasja ees.

See äraminek võib juhtuda õige pea. Elu on lühike. Pikemgi elu on lõpmata lühike, kui seda waadelda igawiku waatepunktist. Kui loed inimeskonna ajalugu, siis võib jõuda läbi minna tunnis aastasadu. Raamatu leheküljed kubišewad nimesdest. Kõik need inimesed on kord elanud siin maa peal nagu sinagi. Nüüd on nad ära. Lugeses seisad kui suurel mererannal, laine laine järel puruneb vastu rannakaljut, ja mõned pisarad kargawad teistest kõrgemale, näiwad wiiwuks ja siis kaowad. Nii kaowad jughupõlwedki üksteise järele. Ja kuigi sina oleksid üks neist wäljapaistwaist pisarast, siis wiiwuks waid sinagi paistad ja siis — kaod.

Elu on ääretult tühipärane, kui see elatakse waid selle aja jaoks ja unustatakse Jumal.

Kõik need Jumala inimesed, kes siin ajas on elanud sügawaimat ja wõimsaimat igawikuelu, on wõimsalt tunnud kõige ajaliku kaduwust. Sellest saab tun-

nistusi piiblit lugeses. Millal wõrreldakse elu suitšuga, mis hetkeks näib, millal unega, mis meist mööda lendab, millal taas selle pikkus määratakse kämbla laiusekski. — — —

Ja nüüd palun sind öieti jääda waitseks. Beatu oma isa või ema surmawoodi ääres, või abikaasa, või mõne sõbra, kelle ligiduses oled elanud. Seisatu ja lahe nende elu minna mööda su waimufilma eest. Kuidas see oligi nii imelik! See oli kui rida pilte kinos, mis mõjuwad nii tõepäraselt siis, kui istume pimedas toas, ja waatame seda, kuid nii kohe kui lambid on süüdatud, märkame nende suurt ebatõelikkust.

Nende elu on olnud tõepärane. Kuid kuidas see tundub ebatõelikult, kui seisame külmenenud laiba ääres. See oli kummaliselt lühike. Selles oli nii palju sellist, mis nüüd wast meie silmis omab õiget wäärtust. Tõesti see oli kui uni, mis läks lennates mööda.

Broowime siis asetuda mõtlema, milliselt nad nüüd igawiku poolel waatlewad oma elu ajas. Kas mitte kõik seal ei mõtle, et kui nad saaksid elada seda nüüd uuesti ja selles igawikuwalguses, milles nüüd on, siis elaksid nad jeda täiesti teist wiisi.

Di, kui palju selles oli tühist! Di, kui palju selles oli harrastusi, millest nüüd kirjutaksid: tühipäraste tühipärasus! Kui wähe see oli koondatud. Kui wähe seda elati otsejooneliselt! Kui sageli unustati ainuke tähtis ja wajuti kõige wähem tähtsasse.

Kolmandaks sina tead, et pead minema igawiku ja minema wäga pea. Sult ei küsita, mil päewal see

julle sobib. Meile mõib tunduda, nii kui peakime jätma selle elu päris sobimatul päeval. Mii, mida eht pole kunagi tõsiselt mõelnud, on: igawikku on tõsi asi. Elu pärast surma on sama tõeline kui praegune elu. Kui sa seda nüüd ei usu, siis minnes üle raja, saad seda kindlasti kogeda.

Mõttele nüüd inimest selles ajas. Ta on siin maa peal waid wõõras. Talle on antud mõningaid lühikesi aastaid, et teha selles ajas otsuse, mille tagajärjed ulatuvad igawikkude igawikku. Mii olen wähemalt mina mõistnud Jumala plaani. Sulle on antud need mõningad aastad, et teha siin ju elu suurima ja tõsisema waliku. Kõik muu on selle kõrwal lõpuks wäheha tähtsusega. Kuigi sina saadaksid kõike muud korda, kuid see jääks tegemata, siis oleks su elu hukatud. Ja teisest küljest: Kuigi kõiges muus oleksid ekinud, kuid tehes selle suure otsuse, siis su elu oleks päästetud.

„Mis kasu on inimesel sellest, kui ta wõidaks kõik maailma, kuid oma hinge kaotaks.“

Sellest on just küsimus. Oma hinge wõitmisest wõi kaotamisest. See otsustab kord elu wäärtuse.

Usetu taas kellegi armsa surmawoodi äärde ja küsi, mis oli ta elus kõige wäärtuslikum. Ja selles igawikualguses, mis aina surmahetke ümbritseb, pead sa ütleva: kõige wäärtuslikum oli see, et ta oma elus oli leidnud Jeesuse Kristuse.

Mu sõber! Kas pole meeletu wiibida majas, mille kõik nelinurka juba tuleleekides? Kui sa näed kellegi kõigist hoiatusetest hoolimata walmistawat seal magamiseks, siis ütled sa sellest inimesest: ta on meeletu!

Kas pole meeletu jääda laewa, millest kapten ütleb, et see õnnetu juhuse tõttu kindlasti hakkab, ja millest kõik muud reisijad põgenewad päästepaatidesse? Kui sina hooletult jääksid sinna, siis ütlesin sina saadad korda enesetapmise.

Kas pole meeletu tormata hädaohtu siis, kui kõik üksmeelselt kinnitawad, et mingit päästmise wõimalust pole.

Ja sellisena näen ma sind täna. Näen sind kurisliku kaldal. Sinu wahetord Jumalaga pole selge. Sinu pattude kohus lasub su peal. Oled unustanud Jumala ja igawiku. Ja mõne hetke pärast pead astuma Jumala ette aruandmisele. —

On ainult üks külg, mis wõimaldab saada aru tolle rikka mehe muretust elust. Kindlasti ei jäänud ta hetkeksi waikeks, et selgitada endale küsimust, mis oli ta elu mõte.

Kas oli küsimuses waid nautimine? Kas oli küsimuses waid igapäewaste ülesannete täitmine? Kas oli küsimuses kõige maailma headuse kogumine? Wõi kas oli küsimuses millestki palju tähtsamast ja suuremast?

Kas polnud küsimus selle ajaliku elu elamisest Jumala tahtmise järele?

Ta ei näinud hädaohtu. Eht kui teegi oleks talle tõsiselt näidanud hädaohtu, oli ta kui kuningas Belsatjar, kellele prohwet Taaniel ilmutas Jumala kohut, kuid kellesse see ei näinud wähematki mõjuwat. Selle ajemel, et oleks kahetsuses ja meeleparandamises langenud Jeesanda ette, lastis ta ehtida Taanieli kuninglikult ja ülistas ta tarkust.

Belsatjar ei ojanud põrmugi wõta Taanieli toodud sõnumit oma kohta ja kõigest järeldades kahetsemata ja meelt parandamata suri ta järgmisel ööl.

Wäga wõimalik, et rikkale mehele oli õeldud hädaohtu, milles ta elas suure muretuses. Kuid ta ei uskunud. Ta oli waimliselt kurt. Eht ta kuulis sõnu, kuid ei käsitanud nende siisu ja tagajärg oli, et ta jätkas oma elu toredasti ja rõõmsasti.

Eht sinagi tahaksid heameelega nii jätkata? Kuid pea meeles siiski üht asja. Sellel rõõmul on kole kurblik lõpp. Milgi kombel ei wõiks ma armsale soowida seda rõõmu, mis lõpeb põrguwaludes. Kui peaksin mõtlema, et mõni mu armsamaist satuks igawikus kannatama maa peal elatud muretuse järeldusel nii hirmsal kombel, kui Jeesus seda selles tähendamisesõnas esitab, siis ju lõhkes süda. Ei isegi wihameeestelegi, kui selliseid oleks, ei wõiks soowida neid waewu, mida Jeesus kirjeldab kõnedes põrguwaewadest.

Kuid nüüd kuulen ma mõnda ütlevat: „Asjata on mulle pidada selliseid hirmutuskõnesid. Mina ei usu neid seegipärast.“

Näen enda ees wenet alla wett liuglemas, kaunil suurepäralisel suwepäeval. Näen meest lamawat wene põhjas. Aerud on tõmmatud wenne. Wool wiib alla poole wenet. Kindlasti ei tunne seda jõge, et ta lasub wenet nii kiiresti liugelda alla poole. Hüüan mehele:

„Mees, seisa! Kas te ei tea, et mõnekümne meetri kaugusel on suur kofk? Wõikite ruttu aerud ja sõudke randa, kui tahate pääseda!“

Näen pead tõuswat üle wene ääre ja hoolimatult waatawat minule ja küsimat:

„Mida te farjute?“

Ütlen uuesti:

„Mees, wõikite ruttu aerud, sest järsk kofk on ees!“

Mees muigab ja heitub uuesti rahulikult lebama wene põhja.

Nüüd näen juba, kuidas wool hakkab neelama wenet. Kiirus suureneb. Meeski märkab seda. Ta tõuseb istukile. Waatab imestunult ümber. Kiirus muutub pöörilawamaks. Kofe kukkumine hakkab juba paistma. Näen, kuidas mees hüppab aerude järele. Näen, kuidas ta nagu hirmusti muutub ja käewarred pingutuvad kui terasköied. Näen, kuidas ta kõige jõuga püüab woolu vastu, juba nii, et weri küünte alla kogub. Kuid asjata! On juba liiga hilja. Hoog waid suureneb. Kui saatulikult kiigates weab wool wenet kofe neelule ja paiskab kofe harjalt mehe wene tükis tiwide ja kaljude vastu tuhandeks tüükis.

Appihüüdeid. Patweid. Häda. — Kõik waike. — Hing on läinud igawikku.

Kelle hing?

Sinu! — — —

Sina oled see mees. Suures muretuses lasjed woolul wiia oma wenet. On sul ju kaitswaks wastuwäitaks see, et ei näe hädaohtu. Kuid kui sulle hädaohtu näidatakse, ei saa sa end enam wabandada. Sind ju hoiatatakse. Hüütakse ju sulle. Kuid kõik on asjata.

Kui üksford astud püha Jumala kohtujärje ette, mida wastad siis talle? Kellel on süü, kui pead minema igawesse pimedusse? Kas on Jumala süü? Kas ei teinud Ta kõik, et saada sind ära patu teelt? Kas ei saanud ta inimesi hoiatama sind? Sa pead püha Jumala silme ees loõma vastu rinda ja ütleva: „Mina, mina üffi olen süüdlane oma hukatuses, sest mina walisin selle wiletfa osa päris teadlikult.“

Jäätunud laev. Sarnaseid pilte näeb mõnikord talvel, kui saabuvad sadamasse ookeanilaevad.

Kadumatud warandused.

Saksa keelest R. Siinik.

„Aga koguge enestele warandust taewasest, kus jeda koi ega rooste ei riku, ja kus wargad läbi ei laewa ega warasta (Matt. 6:20).“

Kangel Filipiini saartel elas noormees, kelle kodu asus New-Yorgis. Seal elasid ta wanemad ja kõik, kes olid armsad talle, sinna ikka uuesti jälle lendasid ta mõtted. Et kord tagasi pöörduda koju, selleks tahtis ta töötada ja näha waewa. Lootus, et kord jälle saab koju, aitas saada teda elus üle nii mõnestki tumedast tunnist. See lootus kaunistas ta rasket watusrikast tööd ja andis elule sihi — mõtte.

Ta palk oli kaunis suur, palju jäi üle isiklikudest tarwidustest. Ja suurema jao omast sissetulekust ta saatis järjekindlalt New-Yorki. Sai pangast waid kwiitungi, ja muud ei kuulnud midagi oma rahast. See nagu polekski enam olnud tema jaoks.

Nii möödusid päewad, ja saabus tund, mil wõis alata kojusõitu. Ta oli seda tundi igatsenud — nüüd oli see käes. Warsti jõudiski laew koduranda. Milline õnnelik päew temale. Wastu olid tulnud kõik ta armsad, waewalt wõis keegi olla õnnelikum kui tema. Kuid — weelgi ilusamaks muutus asi. Nüüd ootas teda ees ka raha, mis kaugelt jaatunud. Tal ei tarwitfenud kellestki oleneda, warandus kindlustas talle muretu elu.

„Koguge warandusi, mis ei kao.“ See on jumalik käsk, millele peame jälgima. Ja kui me ei kogu endale warandust taewas, siis oleme sõnakuulmata lapsed. Raotame palju jelles, ja weel rohkem tule-

wases elus. Kus on siis taewas, kuhu peame koguma warandusi? Taewas on inglite kodu. Kord pühal ööl ilmusid sealt hiilgawad käskjalad, tuues meile Lu-nastaja ilmaletuleku sõnumi.

Ja kui Kristus heitles Ketsemanis ahastuses, siis ilmus ingel taewast kinnitama teda.

Särawal ülestõusmishommikul tuli jälle ingel taewast ja weeretas kiwi hauaukselt. Taewas on meie kalli Jeesuse kodu. Samuti on ta ka jumalalaste kodu. . . . „Kui mina saan läinud ja teile aseme walmistanud, siis tulen jälle, ja tahan teid enese juurde wõtta, et teie ka olete, kus mina olen.“ (Joh. 14:3).

Siit alt maa pealt sirutame üles oma usukäed kallite taewaste warandustega kodumaa poole.

Do, milline õnn, kui kord saame kätte oma walu ja igatsusega saadetud warandused! Kas oled juba kogunud kadumatu warandusi?

Glas kord ilmas suur haritud õpetlane. Kõik, mis wõis pakkuda tolleaegne kunst ja teadus, seda oli ta omandanud. Kui ühes asjas oli ta täielikus teadmatuses. Ta mõtles teha Jumalale meelehead sellega, et ta taga kiusas tema pühi. Ta ei pelanud pikki reise ega kulusid, et waid rohkem neid põlatud usklikke tabada ja kohtule üle anda. Kord sellisel reisil olles paistis walgus ta ümber. Kuulis häält, mis ütles: „Saul Saul, miks sa mind taga kiusad.“ Ta oli kiusanud taga sehtante, nüüd waid nägi, et Jumalat ennast oli taga kiusanud. Wanased Pauluse filmad ja too suur haritlane ei pidanud end liig targaks. Ta

läks nende põlatud seftantide hulka, sai üheks nendest. Nüüd oli ta sama tuline Kristuse kuulutaja, kui enne tema wastane. Kus iial võis, kuulutas elusõna. Olgu uulitsail, templeis või õpetatud kirjatundjate seas; olgu waba kodanikuna, või wangina kohtu ees, igal pool sama elawaks tegewat sõna rististi. Pikk reise tegi ta, et asutada kogudusi ja finnitada neid usus. Kirjalikult ja suusõnal, kodus ja väljas juutide ja paganate seas laotas ta ewangeeliumi. Ja too mees, elu õhtu lähenedes, võis öelda: „Ma olen head wõitlemist wõidelnud. Olen oma eluforra lõpetanud. Ma olen usku finni pidanud. Mis muud, mu wennad, õiguskroon on mulle tallele pandud, aga mitte üffi mulle, waid kõigile, kes Tema tulemist ootavad.“

„Koguge warandusi, mis ei kao.“

Nood warandused ei seija ühenduses maiste wäärustega. Kuid Jumal on annud meile ka maifi warandusi. Meie anded, meie teadus ja õppimine, kõit peab austama Jumalat, ka meie maine warandus, wähe või palju, nagu kellegi on.

Keegi võib rikas olla maa peal, aga taewasse ta pole kogunud omale warandusi. Mis kasu on tal

ford sellest, kui ta peab seisma „paljana ja alasti“ Jumala kohtujärje ees?

Samuti võib teine elus nii waene, taewasse warandusi kogunud olla, mis jääwad fford igawesti seisma, ka siis, kui maailm hukkub tules ja maised warandused häwiwad.

Warandused taewas ei pese fiiski weel meie patu-plekte. Enne puhastatud werega — siis warandusi koguda taewasse. Keegi miljonär õhwerdas tuhandeid misjoni- ja muu jumalariigi tööle. Mis? Ford oli ta warastanud, selle summaga oma rikkuse aluse pannud ja nüüd, et waigistada oma närivate südame-tunnistust, püüdis koguda endale taewasse warandusi. Kas õnnestus see tal? Do ei. Kõige oma heategevusega ei wõinud ta aimusti kalliskivi taewasse koguda. Enne andeksand, siis töö Päästjale.

„Koguge endale kadumatuid warandusi.“ Kus on teie wara, seal on ka teie süda. Kui wara on taewas, on süda ka taewas. Keegi ei wõi kaht ifandata teenida — maailma ja Jumalat.

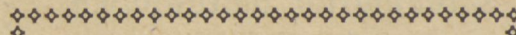
Koguge jäädawat ja las ka kaduwad warandused aidata kaasa jäädawa kogumiseks.

Rinos.

Linna kaubamajast woolab falk noori tänawale. Artilõpp. Oh kui on tüdinenud nad seismisest, kirjutamisest, arutamisest! Nüüd kuluks ära mingi meelelahutus! Falk noormehi möödüb heledasti walgustatud kino fisesekäigust.

Üks neist annab nõu fisse minna. — Kantakse ette abielurikkumise draama. Ohk on taitunud meeliterutawalt liha-himust. Tehakse wastikuid märkusi, nagu tahetak weel üle trumbata laia eksituse ettekannet.

Seal istub keegi noormeestest õhetawa filmnäoga, wäga erutatuna. Ennemalt on tal juba palju tegemist olnud himuga, mis eriti hõõgub ta weres. Seda ei tunne igalüks ühtewiisi. Üks ei tea sellest suurt midagi, teine aga peab wõitlema ägedasti selle wastu. Ja Otto F. wõitles, muidugi küll oma jõuga. Siht pilgati teda selle wõitluse pärast. Mõningad ei tunne suuremat lõbu, kui faata puhast langemisele. Nüüd istub Otto fiin kardetawas õhkkonnas. Üks kuum laine

Wilkuwa tähtede poole . . .

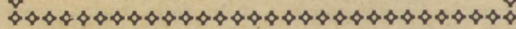
Wilkuwa tähtede poole —
wõrratu hülguste linna,
fiit tõstan ma filmad ja käed,
lohutaw, mõtteil on minna.

Wilkuwa tähtede poole,
waldaw, nii kutsuw on tunne. —
Kaugel see paistab küll mulle,
waibunud küllalt ju unne! . . .

Wilkuwa tähtede poole —
ihaldud kodumaa linna,
fäälib mu hinges üks tunne:
millal wõin saabuda sinna?!

Wilkuwa tähtede hõbe
õõfinas wõluwalt helgib, —
kodu nii wõrratu ilus
paistab mu hinge ja selgib.

J. Hermann.

teise järele tõuseb ta filmnäos. Üks hää hüllab:

„Mine wälja! See pole Sinu paik!“

Uga — ega ta wõi lasta end wälja naerda! Jah, teised!! Tema kõrwal istub noor nei. Tema filmis õhkub seefama fäde. Wiimaks lähewad selftis wälja.

Otto ärkab teisel hommikul langenud noormehena. Tal on häbi filmis. Ta põlgab ifeennast. Argpüks, nõder, hüüab waljusti ta fädametunnistus. Märgituna lähneb ta oma ärisse. Kedagi ei tahaks ta näha,

talle tundub, nagu näeks igalüks musta plekki ta olemusel. Üks tund võib ära rikkuda inimelu põhjalikult. Sellele järgneb meeletehede.

Teisel hommikul tulid kaks sõdurit laskeplatsilt. Et lähendada koduteed, sõudsid nad paadiga üle jõe. Kui nad sõidawad, näewad nad äkki üht paati, mille serwa üle mehe käed ripuwad wette. Nad aerutawad sinna ja leiawad noormehe, kes oli lõiganud läbi mõlemad were-jooned. Kui ta jõuetult oli maha langenud, siis olid, nagu näha, ta käed üle paadi serwa alla wajunud. Sõdurid paigutasid õnnetu haigemajja.

Ugas nüüd Ottol wõitlus elu ja surma wahel. Raua ei tunnud ta kedagi, ka oma õnnetu ema mitte. Paranedes jäi ta ofawõtmatuks ja

kinniseks. See äratas halastajaões fägawat kaas-tundmust. Ta aimas, et miski raske sülü teda rõhus. Wiimaks küsis ta noormehelt suure armastusega:

„Kas lubaksite mind osa wõtta oma koorast?“
Ta wastas kõlatul häälel:

„Bean ma siis seda teile selleks jutustama, et mind võiksite põlata?“

Imestades vaatas ta üle otša, kui see vastas:

„Mina peaksin teid põlgama, kes ma ise elan Jumala armust.“

Ja nüüd jutustas ta kõik. Sealjuures lõhkus ta süda ja kuumad pisarad voolasid tal põski mööda alla. Esmalt püüdis ta end wabandada, kaewata teiste peale, kujutades end niisuguseks, kes ei võinud teisiti teha. Aga seal ütles öde talle:

„Jätke kahjulik wabandamine, seda ei usu teie isegi! Kui teie armate, et teisiti ei võinud, siis ei tea teie veel, milles teie suurim süü seisab.“

„Minu suurim süü?“ küsis ta imestades.“

„Teie suurim süü on, et teie pole tarwitanud suurt jõudu Jeesust.“

Waitselt pani öde uue testamendi lauale ja läks wälja.

Haige luges seda. Ta otsis „suurt jõudu“. Ta leidis Luuka 6:19: „Ja kõik rahwas püüdis Tema külge puutuda, sest wägi läks Temast wälja, ja tegi kõik terweks.“ Nüüd teadis ta, misugust wäge ta polnud kasutanud. Nüüd tundis ta enese suurimat süüd. Nüüd igatses ta selle järele, et puutuda waimus Jeesuse, kellest wägi wälja läheb. Ja — ta nägi Teda, läks Ta juurde ja puutus Tasse ning sai terweks ja tugewaks. —

Siljem kõneles ta ka omasugustele sellest suurest wäest, ka sellele neiu. Ka tema tuli Jeesuse juurde ja sai päästetuks ja wabaks. —

Tunned sa, armas lugeja, suurt wäge? Rafutad sa seda oma wõitlusis? Ilma selleta oled sa nõrk patte ära wõitma. Suurim patt on, kui keegi möödub suurest wäest tähelepanematult ja ükskõikset! Oh ära tee seda!

Saksa keelest Joh. Sarow.

Enefetapmistest piiblis.

Kas ka Mooses wabaturma pooldaja?

Braegune aeg on rikkam muist enefetappe juhtumustest. Ei ole kunagi warem nii „harrastatud“ seda, kui viimasel aastakümnel. Nii nagu harrastatakse sporti, tantšu, kunsti, samatigi wabaturma.

Igal ajajärgul on oma kaugem ajalooline areng, oma eelkäijad ja eestwõitlejad, misuguseid leiame mõnede wanade filosoofide hulgas. Enefetappeid on olnud ennemgi kaugemaiski ajajätkudes, kuigi üfiskuid ja erakordseid juhtumist.

Wabaturm on kultuuriinimese erinõrkusi. Loomuliku metsinimese juures juhtub seda harwa ja hoopis muil põhjustel. Loodusinimeses elab veel see wõimas loomulik eluinstinkt, mis keelab astumast seda samm.

Üfiskuid enefetapmistest jutustab ka piibel — Abimelek, Saul ja Juudas Iskaariot. Esimene neist käskis tappa end oma sõjariistade kandjal — häbi pärast, et keegi ei saaks öelda, „naine on ta tapnud,“ kui üks naine oli talle wesikivi tüliga wisanud pähe Tebetši piiramisel, Kohtum. 9:50—54.

Kuningas Saulist

teame, et kogu lõpupool ta elust möödus sifemises pimeduses jumaliku walguset. Sõnakuulmatu ses patustades Jumala wastu, langes üle järrikka elu korraga öudne pimedus, mis aina kaswas ja warjurikkamaks muutus. Jumal on ta jätnud maha, ega awaldu enam ta elus. Kuningaks on Isand lastnud wõida Daaweti, mehe oma meele pärast.

Saulist saab Daaweti tagasiwaja ja kogu ta isit muutub. Endisest toredast, ilusast mehest saab metsik, rahutu, kahtlustaja ja piinatud hingega hirmuwalitseja, kelle hinge matub öudne pimedus, Jumalast mahajäetud tunne.

Jumal ei wasta enam ta palweile ja nii pöördub Saul ndianaise poole otšima ennustusi.

Saul on pilt Jumalast taganenud inimesest, keda ka Jumal on jätnud maha ja annud üle hukatussele. Neiduguseid on ka tänapäew. Mitmed kaotawad mõistusegi pikapeale, teised lõpetawad ise oma elu.

Sauli elu lõpp on pime — traagiline. Jumala poolt mahajäetuna püüab ta veel oma jõuga sõbida maale sifsetungiwate wilistlaste wastu, kuid kaotab lahingu. Et mitte langeda wilistlaste kätte, tapab ta end ise möögasse langedes, 1. Saam. 31.

Juudas Iskaarioti

ja ta kurba lõppu tunnewad pea kõik. Mees, kes elas lähedal oma Isandale, kuid wiimaks andis ära Jeesuse rahaahnupe pärast. Siin on kohane sõna, mida on öelnud ap. Paulus: „Rahaahnuus on kõigi kurjade asjade juur, mida mõningad on püüdnud ja usust ära efsinud ja nad on iseendib mitme waluga läbi pistnud.“ Tim. 6:10.

R a h a a h n u s oli see kõis, mis wangistas Juuda südame ja mille otšas saatan wedas ja tantfitas seda õnnetut ohwrit, kuni kord omaks sai. Kui paljude rikkaste südametunnistusel lasuwad tänapäew werefüüd, mis on seotud nende waranduse kokkuajamisega.

Juuda lugu näitab, et raha ei wõi teha õnnelikuts inimest. „Sa wõid seda ja seda selle rahaga muretse, seda ja seda teha,“ sofistis saatan äraandjale Juudale. Kuid saades kätte seda hakkasid hõbetükid südametunnistust põletama ega annud kusagil rahu. Ta wiskab nad templisse ja läheb ning

poob enda otša.

Wast aitab Juuda lugu selgitada nii mitmete rikkaste, miljonäride ja pankiiride wabaturma põhjust. Kas ka nende hingel polnud põletawaid hõbetükke — ülekohtuga kraabitud miljoneid, mis waewasid waest hinge.

Teisest küljest maalib see meile pildi ühest

langenud uskliku kurwast lõpust.

Mõned enefetapjad on kord oma elus olnud usklikud eht vähemalt tunnud Jumala kutsumist. Nad ei wõi leida rahu kunagi maailmas pärast langemist, see wahest sunnibki neid enefetappele, et wallaneda rahutusest.

Siirdume nende kolme ifiku wabaturma waatlusest tähtsaima Wana Seaduse mehe, jumala prohwetii ja

rahvajahi Moosese juurde. Oli tema ju, kelle läbi anti Jisraeli rahvale käsuõpetus.

Mis seisukohal on Mooses wabaturma suhtes?

See huvitab kindlasti meid. Uurides Moosese elu leiame faks juhtu, kus

Mooses oli walmis wabatahtlikult surema.

Nii loeme 2. Moos. 32 : 32 ja 4. Moos. 11 : 14, 15. Wiimases neist on ta walmis surema ja nagu paluks, et Jumal tapaks ta. See väljendub sõnades: „Siis tapa mind otse ära“ . . .

On ju enesetapjate juures olulised need asjad : 1. nad on walmis surema, 2. neil on julgust surra ja 3. tüdimus, kui mõjuwaim tegur selle juures.

Seda meie ei kahtle, et Moosesele oleks puudunud julgus surra. Ta oli walmis surema. Samati leiame ta sõnus (4. Moos. 11 : 11—15) tüdimust. Mooses on wäsinud rahwa lõpmata nurisemistest ja intriigidest. See kangekaelne rahwas on tema kui juhi kaelal alati, walmistades mõnda rasket päewa. Poleks imeks panna, kui Mooses arwab nüüd tüdimusest leidwat pääsetee wabaturma läbi, mille kordajaatjaks palub Jumalat.

Ja siiski — milline kuristik kõigis punktides Moosese ja enesetapjate wahel.

See on õige, et wabaturma „kangelastel on tüdimus ühelt tõusejõuks. Kuid kas on õigus, et neil on

julgus surra?

Kuigi paljude juures see nii näib, on siiski kaheldaw enamiku seisukord. Kui nad jutustasid, siis kuulskime neilt palju ssemistest kahtlustest ja kartusest selle sammu astumisel, kuid nad olid sunnitud sellele mingi enesele käsitamata painajaliku waimu, mõtte pealekäimisel.

Kas ja oled saanud Püha Waimu?

Kui apostel Paulus tuli Gewesusse ja leidis wäikesel hulgal usklikke, arwu poolest kaksteistkümmend, siis näis talle, nagu ei oleks siin kõik forras. Millest ta seda otsustas, waikib pühakiri. Wõib-olla nägi ta nende nukraid nägusid, kus ei olnud südamel seda ülewoolawat rõõmu, mis maitsewad need, kes on päästmise ja pattude andestuse Kristuses leidnud. Wõib-olla Paulus oli kurb, et neid oli kõigest 12, sest kui nad oleksid olnud hoosjad, oleksid nad wõitnud teisi juurde. Täiesti ükskõik, millest Paulus seda järeldas, kuid ta tahtis jõuda kohe selgusele ja esitas nendele küsimuse: „Kas teie olete Püha Waimu saanud, kui teie usklikuks saite?“ (Ap. t. 19 : 2.) Nüüd selgus, et nad ei olnud saanud Püha Waimu, ka mitte kuulnudki, et Püha Waimu on. Siis Paulus jeketas nendele Püha Waimu tähtsust ja näitas, mis nad pidid tegema Püha Waimu saamiseks, ja weel enne koosoleku lõppu Püha Waimu langes nende peale.

Sest päewast tuli Gewesusel suur muudatus. Tuli juurem ärkamine, nii et kogu linn oli liikumas. Jumalik haputaigen hakkas käärima, kes usklikuks olid saanud, tunnistasid üles oma teod ja põletati udiaraamatud. „Nii wägewasti kaswas jumalafõna“ (Ap. teg. 19 : 20).

Mooses oli walmis surema. Kuid kas on enesetapjad ka walmis suremisele? Siin wõime öelda kindlasti ei. Enesetapjad ei ole walmis? Sagedaimal juhul on nad kõik lepitamata Jumalaga ja astudes igawikku pole nad walmis astuma Jumala ette. Need on inimesed, kellel polnud dieti julgustki, sest nad põgenesid elu eest, elu raskustest, kuid wabaturma läbi läksid wihma käest räästa alla. Hullemus ootab ees sealpool kalda. Jumala igawesse armuriiki nad ei kõlba, selleks pole nad walmistatud. Puudub pattude andeksandmine ja pulmakuub.

Mooses ei olnud walmis ise kätt oma elu külge panema, waid olles tüdinenud raskustest palus ta Jumalat seda teha. Ja sellesti on wahel. Jumalal on õigus oma loodud olemuse elu ja surma siin määrata, pikendada või lühendada oma nägemise järele. Kes aga paneb ise käe oma elu külge, tõstab käe Jumala wastu, kes teda loonud. Järelikult ei või sarnane ka pärida igawest elu. Teda ootab ees kohutawam pimedus.

Moosese surmaks walmisolek oli peale selle weel esimesel juhul kangelaskliku enesetapjaga ohwimeele tundemärk. 2. Moos. 32 : 32. Oma hinge oli ta walmis panema pandiks Jisraeli rahwa eest, et wõita teda weel tagasi elule ja muuta jumaliku surmaotsust. Oleks seda meelt jumalarahwal enam!

Lõpuks aga weel neile, kes enesetappe mõttest wawatud on. Tule Õnnistegija Jeesuse juurde ja Tema lepitawas surmas leiad andeksandmise mustale minevikule, rahu hingele, wabaduse hingepiimadest, õndsust juba siin elus ja igawikus!

Enesetapmismõtteist on kiustatud olnud wafst enamist meie usklikke noori omal ajal enne pöörmist, mõned isegi pärast pöörmist, kuid nad on wabaduse leidnud Kristuse weres ja on hoitud Jumala warjawas armus.

B. S i n k.

See küsimus, mis Paulus esitas Gewesusel usklikkudele, on tarwilik kõigile algajaile usklikkudele: „Kas ja oled Püha Waimu saanud?“ Püha Waimu saamine toob rõõmu usuellu, annab wõitu patu üle, jõudu palweis ja õnnistatud tagajärgi töös.

Jgaüks, kes Jeesuse on wastu wõtnud, on saanud Püha Waimu, ent mitmeil usklikkudel on Waimu kaetud kiini nagu tui tuha all, mis neile enestelgi on teadmata: Paulus mõtles midagi suuremat, kõrgemat, küsides: „Kas olete Püha Waimu saanud?“ Meie wõime Püha Waimu wastu wõtta nõnda, et sellest kui läbielatud tõest teame rääkida; meie wõime Teda nõnda wastu wõtta, et meie jüda täidetaks ülewoolawa rõõmuga, mida ei wõi wõrrelda ühegi muu rõõmuga. Meie wõime Teda nõnda wastu wõtta, et sestsaadik ta hakkab juhtima meie elu ja enam ning enam täidab meid armastuse, rõõmu, rahu, kannatuse, sõbralikkuse, lahkuse, usu, tasanuse ja tartusega. Meie wõime nii wastu wõtta Püha Waimu, et saame tunda, et meie südamel tõusewad üles palwed; meie näeme hukkawat maailma ja walu nende kurwa saatuse pärast ajab meid tihti palwele. Meie wõime nii wastu wõtta Püha Waimu, et saame tunda, kuidas Ta räägib meie seest,

kui meie tunnistame Temaft, wõi jutustame üfsikutega, wõi õpetame lapsi pühapäewakoolis, wõi mis meie iial teeme oma Jeesusele.

Olete teie Püha Waimu wastu wõtnud? Ma ütlen teile, misfugustel tingimistel wõime Teda wastu wõtta:

1. Kes tahab saada Püha Waimu, peab uskuma Kristuse ristifurma kui ainust ja fiiski täiesti wäärilist põhjust meie lepituseks Jumalaga.

2. Kes tahab omandada Püha Waimu, peab loobuma igast tead-wast patust. Meil tuleb pöörata Jumala poole ja paluda Teda, et ta katsuks meid läbi ja näitaks, mis talle ei meeldi meie wälis- ja fiiselus, ja kui Ta näitab, fiis tuleb jätta see, kui kallis see meile ka ei oleks. Meie peame täiesti loobuma patust, kui tahame saada Püha Waimu.

3. Kes tahab saada Püha Waimu, peab awalikult kõikide ees tunnistama Jeesuseft. Püha Waim ei tule nende peale, kes tahawad salaja Jeesuse jüngrid olla, waid nendele, kes Talle sõnakuulefikud on Temaft awalikult tunnistades.

4. Kes tahab saada Püha Waimu, peab andma kogu elu Jumalale. Ta peab minema ja ütlemata Temale: Jsa taewas, ma olen fiin. Sa maksid kallist hinda minu eest, ma olen Sinu. Ma loobun kõigest omaft tahtmisest, oma elu juhtimisest ja oma teedest ja soowidest. Ma annan enese julle kõigega, mis ma olen ja mis mul on. Saada mind, kuhu tahad, tee minuga, mis tahad, ma olen fiinu.

Kui meie midagi kinni hoiame ega anna Jumalale, teeme enesele kahju. Kui aga meie kõik anname Temale, fiis annab Ta meile oma õnnistusi.

Paljud kardawad terwelt anduda Jumalale, et Jumal liig palju wõtab ära, kuid andudes omandame

alles igawese Jumala armastuse. Andu terwelt Jumalale, kes on targem Sinu elu juhtima, kui ükski isa, ja õrnem kui ükski ema.

5. Kes tahab saada Püha Waimu, peab tingimata seda ka paluma. Jeesus ütleb (Luuka 11:13): „Kui teie, kes teie kurjad olete, mõistate häid andeid anda oma lastele, kui palju enam annab taewane Jsa Püha Waimu neile, kes teda paluwad.

„Palu Jumalat, et Ta sulle Püha Waimu annaks, ja oota, kuni annab sest Ta on seda tõotanud.

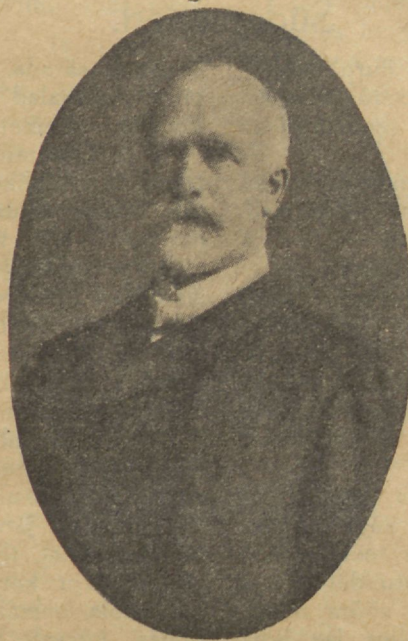
6. Wiimaks peab Püha Waimu soowija ka Jumala tõotusi täiesti usaldama. Ka kõige kindlamast Jumala tõotuseft ei ole meil mingifugust kasu, kui meie ei usu. Jeesus ütleb: „Õdifik, mis teie iial palute, uskuge, et teie seda saate, fiis saab see teile“ (Mark. 11:24).

Kui Sa palud Püha Waimu, fiis on see Jumala meelepärane palwe, ja see, et Ta Sind ka kuuleb, ja Sa saad, mis palud (1. Joh. 5:14, 15.) Su tundmusi ehk ei puudutata selle juures, kuid ära waata tundmustele, waid Jumala tõotustele. Uju, et Su palwe on kuulnud ja et Jumal andis Püha Waimu. Ja mis Sa oled saanud usuf Jumala tõotuseft, see saab usuf Su tegelikuf eluf täituma.

Sa teed hästi, kui tihti lähed kõrwale, mõtled Püha Waimu üle põlwebel wiibides ja Temale usaldades juhtimise oma elu üle. Anna Talle walitsuf oma mõtete, tundmiste, soowide, ettekujutuste, elueesmärkide üle, walitsuf oma otsuste ja kawade, walitsuf oma sõnade ja tegude ja tõelik walitsuf kõige üle, ja oota, et Ta wõtaks selle walitsufe.

Õdifik wõiduelu saladus ufnelus seisab just selles, et awada tee Pühale Waimule juhtimiseks kõiges meie tege-wuses.

Torrey järele A. S.

Dr. R. A. Torrey. †

Mis mõjus ärkamiseks?

Ruski juurel koosolekul tuli pöörmisele mees, tuntud kogu ümbruskonnas oma jumalakartmatuse poolest. Tal oli taltsutamata loomus, mis tihti puhkes sajatama Jumalat ja inimesi. See kuulus nüüd minewikku.

Sõbrad imestafid efiteks sellest, kuid arwasid fiiski wõivat seada paela talle, et näidata, ta olewat ainult ifetehtud püha omas usuf ja warifer. Nad ajafid tuliseks ühe raudkangi, kuid lasksid jahtuda seda waid sedawõrt, et see paistis külma rauana ja asefafid selle sõbrale teele ta ära olles.

Tagasti tulles kummardus ta selle tõstmiseks, kuid

fai sealjuures raskeid põletushaamu kätte. Seifed ootafid nüüd ta wihastust, kuid selle afemel pöördus ta ja ütles waikfelft:

„Minu sõbrad, seda ei uskunud teift!“

Õced sõnad, nii erinewad neift, mis enne tulnud fuust, mõjusid sõpradesse nii, et pisarad tulid filmi. See mõjuski ka selleks, et paljud neift pöördusid saades rahu Jumalas. Sest see, mis igal pool mur-rab ewangeliiumile teed, on see, et jumalariik pole sõnus, waid mäes, nii et Jumala arm wõib tõesti kõik teha uueks.

Südameaed.

Looja oli loonud ühe kaunima ilurohuaia ilma, kus varajase hommikuse päikesetõusul igast vähemastki rohuliblest kastetilgad teemantidena vastu helkisid . . .

Õo unest virgudes sirutasid õrnad lillekesed karske tuule paitusel oma peakesed kõregmale taeva laotuse poole, kust lõo imelikud trillerid ja muude lindude hommik hosianna helisesid . . .

Miski asi ei seganud seda rahu ja vaikust, sest igapäev käisid taeva käskjalad — ingliskesed selle aia ilu ja elu edasikasvu eest hoolitsemas. Piirati ja lõigati siit-sealt liig kõrgele ulatuv oksake, pandi mõnele nõrgemale toeke, kitkuti mõni umbrohi ja kasteti erilisel mõnd kangujäänud roosinuppu.

Ja pikast teest väsinud rändaja, kes sattus selle aia äärde, unustas hetkeks oma sügavad jalahaavad, mis olid veristunud raskest teekäimisest ja valutasi, unustas oma kibedustundegi, mis see rännak tas tekitas, sest kuigi ta võõra noore omaniku aia veerel võis puhata, olles ise juba jõuetu sarnast puhkepaika enesele looma — rõõmistas ja troostis selle vaatluski teda ning see tiivustas edasiminekuks — olid ju kõik lillekesed, kuigi lihtsakesed, nii ühtlaselt ilusad ja mõjuvalt meeldivad omas lihtsas armsuses . . .

Siis aga juhtus ühel päeval sealt läbi minema pimedusriigi vürst.

Oi hullu, kuis tas viha kerkis üles nähes seda kaunist loomingut nii rikkumata, kus vaid taevalikke valgusriigi olendeid oli askeldamas!! . . .

Kaua istus ta aiat eemal, teel kõvera kadakapõõsa all, viimati aia poole silmist vihast tuld välगतades kadus ta kavalaima plaaniga.

Peagi ilmus aeda keegi kauni välimusega noormees käes uhke must sammetist liilia toredate kuldäärtega, vikerkaari värvides läikivate südame joontega.

Alandlikult peaga noore aiaomaniku poole kummardades sõnas ta, lille kummalisi omadusi suurepäraliselt esile tuues: „Kõik sul on, kuid see lill ainult puudub sul veel; see uhke lill alles tõstab su aia ilu ja väärtuse kümne võrra, selle nimi on Mina — eneseuhkus. Luba sulle kinkida seda —“ ja istutas ta aia keskel asuvale ilusaimale lillepeenrale . . .

Päike laskus elumere taha, ka lillekesed laskisid alandlikult oma õrnad peakesed alla ning vajusid magusasse kosutusunne; ainult uhke liilia üksi ei kummardunud, vaid veel uhkemalt end õõvarjudele vastu sirutades laskis oma kuldääri vos-

vorlikult särada. — Ja nüüd istutasid pimedusvürsti käskjalad rõõmsasti aias sinna-tänna mõnd umbrohu seemet.

. . . Hommikul vara oli aiaomanik väga üllatatud, kui ingliskesed teda suure rutuga selle uue lille juurde tirides ütlesid, et see tuleb kohe siit juurtega välja tõmmata. Hämmastunult vaatles ta toredat lille ja pimeduse käskjala nägematu soosistusele: „See roos alles tõstab su aia ilu,“ alludes, ütles ta peremehena käskivalt: „Ei, las jäägu!“ See oli tal esimest korda vaielada vastu oma kärneritele . . . ja kurvalt omi peakesi longu lastes pidid ingliskesed vaid muid lilli kohendama; nad ei võinud ka tol õöl külvatud umbrohu seemneid ära kitkuda, sest olid ju nende juured ühenduses kõik selle uhke lillega.

Mõne aja järele oli ka teistest, tol õöl külvitatud seemneist, tärgranud uued, kirevad lilled: Sala kõlkus kirju kergemeelsuslille karikas, seal lilin edevusõis, eemal veidi kollane vastutõrkuja lill ja samas kõrval tume, vaskpunane armastamata meele roos ja palju, palju muid uusi pungi, mille õied veel puhkemata! . . .

Ime, oh ime, mis nüüd rändaja nägi oma silmaga! Tahtes end endiselt lihtsast, kuid armsast, tagasihoidlikust ilust välja puhata, leidis ta nüüd sarnase kirju triiphooone eest — oh need kirevad värvid vaid enam ärritasid ta väsinud meeli ja kurvalt oma reisupampu uuesti selga võttes sammas mööda elulaant edasi, kus vaid kõver kadakapõõsas kasvas ja sellegi varjul nüüd pimedusvürst rõõmsasti käsi hõõrudes jagas oma käskjalgadele aia suhtes käske.

Õnnetu vaene noor aiaomanik aga ei näinud seda, sest siis tingimata oleks ta kutsunud tagasi jalamaid uuesti ingliskesed, kes nüüd enam seda ei hoolitsenud, sest olid ju uued hoolitsejad peremehe loaga sees, ja korraliku puhastustöö teinud!

Ei! vaid ta silmad olid lehtlast kõike seda kirevust jälgides ja selles uut lõbu tundes, kinni vajunud . . .

Ta ei märganud kahjuks midagi!!!

Siiski reisija südamesse jäi lootussäde ja palve, et vast karastav kõueilm talle selle armsa aia välimuse jälle tagasi toob!?

Eriti nüüd, kus hiljuti alles ajakell jälle uue aasta aega lõi ja kus läbi külmunud, jäätunud ilmaväljade ju saladuslikke jalajälgi on näha, mis selle ilma Looja ja „õige“ kohtumõistja tagasitulekut esile toob (Matt. 25 : 13).

Väikesed eksitused.

Toome meie lehes kirjutise, mis ilmunud sama pealkirja all õp. H. Põllu sulest „Meie Kirikus“ lootusega, et ta on kasuks mõnelegi noorele, kes võib olla ei tea mida õieti uskuda, kas Piiblit või teadust ja hädaohus on kummarduma inimliku valetarkuse ebajumala ette ja ohvriks tooma oma lapseliku usu Jumalasse ja Piibli tõdedesse.

Toimetus.

Kui teadus ja piibel lahku lähevad ajaloolistes arvamistes, siis on suurem osa inimesi sellel sisukohal, et piibel eksib ja teadusel ikka õigus on. Kuidas aga just teadusmehed piibli andmete suhtes raskesti ja õieti lapsikult eksivad, sellest toon tegelikult elust siin mõned näited.

Lõuna-Ameerikas leidis hiljuti üks haritud mees, kellel teadusliku doktori aukraad, kes aga ühtlasi piibliusklik mees on, oma maa seest surnu pealu, mis seal juba muistsest ajast arvati lebanud olevat. Mõne aja jooksul näitas leidja pealuud mitmele muinasloo ja maapinna uurijale ja need kõik avaldasid ilma pikema järelemõtlemiseta arvamist, et pealu 25 tuhat aastat vana olevat. Leidja aga seda ei uskunud, vaid näitas igaleühele nendest, et ta pealuuga ühtlasi ka käputäie maasepa tehtud naelu maa seest leidnud, ja nimelt niisuguseid, nagu neid kahe- või kolmesaja aasta eest Ameerika asunikud tarvitasid. Need naelad olid siis paari saja aasta eest ühes pealuuga mulla sisse maetud ja oletada võis, et keegi indiaanlane, elle pealuuks leitud pealu osutus, need naelad enesele ostnud ja et tema matjad nad temale kui tol ajal väga kalli varanduse hauda kaasa olid pannud, nagu see indiaanlaste matusviisidele vastab.

Meie aja uskmata õpetlased arvutavad teatavasti ainult kümnetuhandete, sajatuhandete ja miljonite aastatega, millede jooksul kõik asjad selleks olla kujunenud, mis nad nüüd on. See kõlab aukartust äratavalt ja tähtsalt ning targalt, kuid teeb ilmsiks nende õpetlaste hiiglasuurt teadmatust. Pühakirjaga kui tõesõnaga ei käi niisugused arvud sugugi kokku, vaid kuuluvad, nagu palju teisi asju, mida tänane teadus välja mõtleb, muinasjutude alale ja võivad tõsiseid piibliusklikke inimesi ainult naeratama panna. Naeratama pidi tõesti ka nende ridade kirjutaja, kui ta möödunud suvel Berliini elajate-aias ihitiosauruse hiiglasuurt kaju nägi, mille alusele oli sisse raikutud: „1.280.000 aastat tagasi.“ Piibli järele on maailm ainult tuhandeid aastaid vana ja võimalik on üksnes, et praegu olemata olevate loomade jäänused ja kivisütused pärit on aegjärgust, mis enne veeuputust oli.

Ka teisipidi eksitusi tuleb piibli suhtes nähtavale. Selle aasta augustikuul ilmus Saksamaal Kasseli linna „Uudiste“ veergudel kirjutis pealkirja all „Teadusmehed ühe valearvamise purustanud.“ Selles kirjutises öeldakse, et Metu-

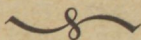
sala vanus ei olevat 969 aastat olnud, vaid 969 kuud. Nimelt olevat Inglise teadus nüüd selgusele jõudnud, et Metuusala ajal kuusid aastateks loetud. Nii olevat Metuusala ainult 81 aasta vanuseks elanud. Meie aukartus selle vanakese ees on lõpulikult kadunud,“ kirjutab leht edasi. — Muidugi võivad siis praeguse aja inimesed oma vanusega inimsoo esiisadega võistelda ja võivad isegi need targad, kes Metuusala aastaid kuudeks loevad, Metuusala vanuseni elada. — Kuid asi muutuks, kui need mehed kogu seda peatükki, nimelt 1. Moos. 5., tähele pannes loeksid. Sest seal on ka öeldud, et Aadam 130, Sett 105, Eenos 90, Keenan 70, Mahalaleel ja Eenok 65 aastased olevat olnud, kui nad poegi ja tütreid sünnitasid seega siis 11, 8^{1/2}, 7^{1/2}, 6 ja 5^{1/2} aastased. Kas seda need isandad ka peaksid võimalikuks pidama? Kui seda ei saa tõeks pidada, siis ei ole ka tõsi, et Metuusala aastad on olnud kuud.

Kord kuulsin ühe ametivenna suust loo, mis sama küsimusega tegemist tegi ja kus samal kombel tõendused ümber lükati. Nimelt olevat aastat 30 tagasi ühes Viljandimaa valla volikogu koosolekul juttu olnud Metuusala aastatest ja tahetud neid kõik kuudeks lugeda. Seal öelnud üks tõsine volimees: „Siis peame ju ka selle aasta, millest Jumal ütles Abrahamile, et pärast seda Saaral peab poeg olema, kuuks lugema. Kas see on võimalik?“ Muidugi olid sellega kõik suud kinni pandud ja ei osanud keegi enam vastu vaielda. — Sellesamale mehele seletanud mõne aasta eest üks üliõpilane, et maailm sadatuhandeid aastaid vana olevat. Kui mees üliõpilaselt küsinud: „Kust teie seda teate?“ hakanud üliõpilane seletama, kuidas maakihtidest saab maailma vanust ära tunda. Talumees ütelnud siis üliõpilasele: „Läheme ristikkeina põllule ja tehke teie maa sisse auk ja vaadake kihtidest, mis viili sellel põllul kahe aasta eest oli!“ Muidugi oli üliõpilase tarkus otsas. Küll ei olnud talumees oma ettepanekuga küsimust täpselt käsitanud, aga siiski oli ta sellega öelnud, et mullakihtidest ometi mitte maakera vanust ei saa kindlaks teha. Mis sel põhjal öeldakse, on kõik aga oletused.

Hiljuti küsinud keegi kirikuõpetaja kuulsalt tähetundjalt: „Kuidas on asi tõepoolest? Kas liigub maakera päikese ümber või päike maakera ümber?“ Õpetlane vastanud: „Praegu keerleb maakera küll päikese ümber, kuid kas 50 aasta pärast asi veel nii on, seda ei julge ma öelda.“ Sellega oli muidugi öeldud, et õpetus maakera keerlemisest päikese ümber ikkagi enam ei ole kui oletus, mis 50 aasta pärast võib ümber lükatud olla.

Inimeste arvamised muutuvad. Üksnes Jumala sõna jääb igavesti samaks. Ja see sõna üksi on kõikumata tõde.

H. Põld.

Kuus pimedat ja elevant ehk kuidas inimesed arvustavad piiblit.

„Kuule, Kaarel, mina nägin midagi kummalist tolles ajalehes, mis oli mässitud kalade ümber. Seal öeldi, et keegi olevat öelnud, et meie Önnistegija pole üldse imetegusid teinud maa peal ja palju muud seesugust. Mida see tähendab?“

„Ei nüüd tea. — See vist oli midagi kõrgemat piibliarvustust.“

„Mis see niisugune on?“

„Seda ei ole hea öelda. On sadu selliseid arvustajaid, ja ometi ei mõtle kaksiki neist ühte moodi.“

„Kuid mida see siis on?“

ütles elevanti olnud päris kõie sarnane, ja see, kes süleles jalga — tema meelest oli elevant puutüve taoline. See pime taas, kes oli patsutanud Jumbo külge, ütles, et neil kummalgi polnud õige, sest elevant oli päris nii kui sein. Kuid sellele väitis vastu see, kes sattus puutuma lotti; tema meelest oli elevant nii kui madu.

„Ei, see oli päris kapsalehe sarnane,“ ütles see pime, kes sai kõrvalehe-kätte.

Kuues ütles, et kõik eelmised on valetanud, sest elevant oli nii kui luuavars, ega midagi sest parem.

„On hulk õpetatud inimesi, kes tahavad seletada kõike, mis leidub taeva all, sedagi, mida ei või käsitada. Need on minu meelest pimedate taolised, kes läksid välja elevanti vaatama. Sina vist mäletad seda vana lugu?“

„Ei mäleta. Kuidas see oli?“

„See oli nii. Kuus pimedat meest läksid „vaatama“ elevanti. Üks sai sabast kinni, teine katkus jalga, kolmas patsutas külge, neljas sai loti kätte, viies kõrva ja kuues ühe kihva.“

„No ja — kui nad nüüd tulid koju, pidid nad naabreile jutustama, milline oli elevant. Ja nüüd alles olid erimeelsed! See, kes puudutas saba,

Ja nüüd sündis sõda päris, sest igaüks pidas omast arvamisest kinni. Kõigil oli õigus ja kõik olid valearvamistes.“

Just nii on kõikide piibliarvustajatega. Üks kaevab maast vana luu, teine vana kivi ja kolmas uurib tähti. Üks loeb oma luust, et inimesed on elanud maa peal viiskümmend tuhat aastat. Teine, et nad olevat asunud siin juba viissada tuhat aastat. Selles on juba väike lahkuminek arvutuses. Siis süüdistab üks teist võltsijaks ja sellest vast sõda sünnib, mil sulge tarvitatakse teravana sõjariistana piibli ja teiste vastu.

Valgus ja varjud Egiptuses.

H. E. Jones. Inglise keelest E. S.

On keegi kord eesõigustatud soenduma Egiptuse kuumava päikese käes, rõõmustama ta palavuse üle, vaatlema suurepäraselt päikese loojakut punasel õhtutaeval ja nägema punavat idakaart varasel koidul, see imeteleb siis suure pimeduse üle, mis selle järele maad katab. Milline vastolu haigutab selle päikespaistelise maa ilu ja rahva kurva olukorra vahel! Loodus tõendab siin nii palju Jumala heldust, et mitu korda päevas süda rõõmu- ja tänulauludega täitub. Kujutelge hetkeks, et istute mugavas ruumis kusagil kaugel Egiptuse külas. Aknad ja ukSED on avali, et võiks sisse valguda hommikune päike ja õrn tuuleke, mis tasa puid väristab. Tuid kudrutavad, linnud laulavad, ja mimoosa, akaatsia ja oleandri lõhn segatud aedlillede omaga täidab värsket hommikuõhku. Siis viljapuud — mõned ülepuistatud õitest, teised kan-

des rasket vilja — ja kui te nii läbi avatud akna välja vaatate, näete kaugel ja lähedal vast külvatud põlde ja põlde valmis lõikusele. Lahtine piibel lamab te ees ja te loete: „Sest nõnda on Jumal maailma armastanud... et ta andis.“ Siis pisarduvad teie silmad, „oma ainusündinud Poja“ ja see Jumala armastuse and kannab teid korraga mägede tipult alla, et kõnelda hingedele, kes elavad orgudes, kelle eest Kristus suri.

Meie ees avaneb uus pilt. Pime, nii pime on see pilt, sest Egiptus pole ükski päikesemaa, vaid ta on maa täis süngest pimedust. Te veedate hommikut haigete ja kannatajatega. Keegi naine viiekuuse lapsega ilmub, ta tõmbab määrdinud katte väikese pealt, et meile näidata väikesi kõrvu, mille alumise osa must septiline haigus ära söönud. Teie süda täitub kaastundega lapsukese vastu,

te süüdistate kohe ema, et ta sarnaselt on võinud hooletusse jätta oma väikese lapse, kuid tema vaene olevus purskab nutma ja ütleb: „Oo, ärge öelge seda — oo kui te kõik teaksite.“ Ja nii siis kuullete ta kurba lugu. Ta mees tõi kolme kuu eest omale uue naise koju, viieteistaastase tüdruku; ta tahtis teda, sest ta oli haritum eelmisest. Ta elab nüüd parimais ruumes, tal on parimad riided ja on maja emand. Endine naine on vaid sulane, mees ei anna talle faha ja ainuke riie, mis tal on, on tal praegu seljas. Ta peseb, küürib, keedab ja küpsetab uuele naisele ja kui abikaasa õhtul koju tuleb, läheb ta läbi tema ruumi (pime kuur savipõrandaga) üldse temale vaatamata — kuid tema armastab meest. Kui ta laste köht tühi on, siis peavad nad alla minema lemmiknaise juurde leiba paluma ja ta keeldub neile vahest seda andmast. „Oo, proua,“ karjub naine „mu süda lõhkeb.“ Siis mäletate hommiku sõnumit: „Jumal armastas . . . et ta andis“ Jeesust, et viia rõõmu ja troosti sellele vaesele, kurvale hingele.

Pärast seda astume rongi, et C-ni sõita ja teel kolmanda klassi vagunis alustame jutuajamist kolme lapse emaga, kellel väike rinnalaps süles ja veel kaks kena poissi, umbes viie- ja seitsmeaastased. Ta jutustab meile, et ta käis M-külas, et oma abikaasa uut naist külastada. Ta abiellus uue naisega, jättis esimese C-sse oma kolme lapsega. Mu küsimuse peale, kas ta armastuse pärast seda naist külastab, vaatas ta mulle otsa ja ütles: „Ons see siis võimalik abikaasal armastada seda naist, keda mu mees valis, et teda oma teiseks naiseks teha. Ei, see on täitsa võimatu. Ma külastan teda vaid üksi seepärast, et mu abikaasa nõudis oma kahte poega näha, ja ma kardan, kui ma uue naisega ei sõbrusta, siis paneb ta ühel päeval mu äraolekul märki mu laste toidusse ja surmab neid. Oo, meie Moslemi tingimused on halvad.“ Ja jälle tuleb hommikune sõna teele meelde: „Nõnda armastas Jumal . . . et ta andis „Jeesuse, et viia vabadust sellele vaesele seotud hingele. Ja, Egiptus on valguse ja aulise päikese maa — kuid ka pilkase pimeduse maa. Kuid siiski „meid on tulnud katsuma see, kes tõuseb kõrgest, paistma neile, kes istuvad pimeduses.“ Kuid see valgus on varjatud enamikule Egiptuse tütreist.

Te olete misjonikoolis ametis ja keegi isa toob oma tütre kooli. Ta tuleb: „Õpetage talle lugemist, kirjutamist, õblemist; õpetage talle kõik, mis vaja läheb, et olla viisakas ja hea, aga ärge õpetage talle piiblit“. Te lähete külladesse, et naistele kuulutada evangeeliumi, mehed tulevad teele vastu ja ütlevad: „Olge nii head, me ei taha, et te õpetate naistele Kristust, meil on oma usk, sest oleme Muhamedi järelkäijad.“ Teised ütlevad: „Õpetage naistele hea olla, et nad jätaksid valetamist, varastamist ja vandumist; kuid

Viljapeks Egiptuses
omapärasel viisil reetaolise riistaga.

ärge õpetage neile midagi Jeesusest Kristusest, nad ei mõista seda.“ Jälle ütlevad nad: „Ärge raisake aega naistele jumalasõna kuulutades — nad on teadmatud ja rumalad, nad on vaid loomad, heinasööjad ja usk on üksi meestele.“ Nii on Egiptus täis pimedust ja mehed tahavad, et see nii oleks. Kuid naised ei ole nii. Sageli ütlevad nad kurvalt: „Te olete valguslapsed, meie aga pimeduslapsed.“ Keegi tütarlaps, keda liig vara koolist võeti, et teda mehele panna, ütles liigutavalt: „Miks ei lubata mind enam õppida? Miks sunnitakse mind abielluma ja elama üht õnnetut elu?“ Haiged naised haiglas ja apteegis ütlevad: „Me oleme nüüd küll paremad, kuid tuleme tagasi, et rohkem Jeesusest kuulda.“ Küllades ütlevad nad: „Oo jutustage veel kord, et mitte unustada. Kas te ei taha jäädawalt me juurde jääda, me pole kunagi varem sarnaseid sõnu kuulnud.“

Ja, Egiptuse tütreid sirutavad omi käsi valguse järele. „Mina olen maailma valgus“. „Te olete maailma valgus!“ Kas te ei taha laiali ajada neid hirmsaid pimedusvarje paludes või ise minnes?

„Kui ilmund meil ülalne tarkus, ja täidab me hinge uus valgus, kas elulampi siis keeldume neil, kes alles veel eksivad pimedusteil?“

Egypt General Mission.

Uuendage peatselt „Noorte Elu“ tellimist, kui olete unustanud. Tehke lähema tellimiste vastuvõtja kaudu ehk postiteel, makstes raha postkontoris C. E. liidu jooksvale arvele № 30. Võitke uusi sõpru „Noorte Elule“!

Oleks mõimalik olnud jumalalapsi lõppsihile viia kõrgeima usuenergia arenemise teel, Stockmayer oleks seda teinud. Ta pani ajuti neile nende usumõitluseks eesmärgid, mis ei seisnud kõigis punktides seespool nende arusaamise piire j. o. nad ei olnud veel jõudnud nii kaugemale, hiljem nimetas ta oma sellist teguviisi „isand hädaliseks.“ See ei tohi tumestada ta kogu kuju. Me näeme ka selleski äratustõuget jumalalastele, kuidas ta on seadnud ejiplaanile apostli sõna: „Sama asja pärast kandke siis kõikipidi hoolt!“ (2. Peetr. 1:5).

Ta pidas seda umbujsuks ja südamekanguseks, kui palutakse ikka edasiisaamise pärast, aga ei võeta meelearandamises ja usus omale „koht päikese paistel.“ Seepärast pöördus ta pisut teravasti, võib-olla ka ühekülgiselt — vastu sellele pehmele suunale jumalalaste seas, mis mõistab walesti müstikuid ja teeb sellest ettekäände loomulikule südame loidusele. Kord ütles ta ses suhtes Gnadau konverentisil:

Keegi palus warem: „Lase meid oma südamekandavad.“ — Wend, öde, miks ja ei awa aknad? Mida tahad ja öelda selle palmega? Kas aknad seal ülal on kinni? Meie umbuisk on nad sulgenud.

Jumal on meid oodanud ja nüüd ütled ja oma Jumalale: „Lase mind awada mu süda,“ ja ja ei awa oma südant ja suud? See väljenduswiis on paiknenud meie juurde jumalariigi ajaloo uuemaist pühadest aegadest. Need wanad eeskujulikud, klasifikatsioonid suurkujud nagu Terstegen, kelledele wõlgneme palju tänu, kuidas on neil südamel lasunud koormana rahwa häda. Terstegen on laulnud palju sellest: „lase“. Meie aga ei ela enam jarnasel ajal. Nüüd läbimurde aeg täielikku realsusse, kus peab teadma iga üksik — kogudus on kokku pandud üksikuist — et meil on Jumal, kes ootab meid ligiolewa õnnistusega ja tuleb vastu meile, kes on teinud kõik ristil oma Poja töö läbi, kes on annud oma Poja, et wabastada meid kõigist haigustest, juurdunud pahadest kombeist ja kõigest omaelust. Pühale Waimule on meelewale teha meist inimest, kes on risti löödud, maha maetud ja üles tõusnud õnnistegijaga, kui seisame waikselt Ta ees, awame ukjed ja enam ei palu: „Lase meid ukjed lahti teha,“ waid oleme kohtlaselt ja tõsiselt asja juures.

Nagu laste wanemad, ei taha me, et meie lapsed ütlevad: „Lase meid teie sõna kuulda.“ Seepärast ütleme taewasele Isale: „Me kuulume Sulle, me oleme Sinu ja me oleme siin, et olla Sulle sõnakuulelik.“ Ja kui nõnda awame aknad Jumalale, lahtisele taewale, Isa südametele, Pühale Waimule, kes muudab aatme kaupa Kristuse töö elamuseks, jõuame me pinnale, mis walmistab ette ärkamisele,

Otto Stockmayer.

Seefuse Kristuse tunnistaja ja järelkäija.
Alfred Nothi järele Joh. Sarow.

ja veel kaugemale ettevalmistusest, me ärkame üles. Aratus on üles ärkamine. Me ärkame üles lahtise taewa tõelikkusele, risti tõelikkusele, Püha Waimu ja Ta ligiolu tõelikkusele. Ma olen rääkinud Terstegenist. Ühes salmikus ütled ta:

Lase oma paistus,
Isand, walgustada mu nägu;
Nagu õrnul lilil öied lahti lööwad,
Kui nad waikselt pätkespaistet joowad,
Lase mind ka sama waikselt, rõõmsalt
Sinu kiiri mõtta vastu,
Kõik Sind teha lasta.“

Ühe „lase“ juurde tahame jääda: „Isand, ma tahan waikne olla Sinu ees ja Sind teha lasta.“ —

Nii tahame siis öelda Isandale: „Siin olen mina, siin oleme meie, ja kui mul on täna mingisugune korraldus kellegi wennaga, ei tee ma seda oma jõust, Isand, oh ei, — aga ma tahan teha seda; sest Sa oled puudutanud mu waimu. Et täna hommikust saadik on mul Sinust heameel, selleks töötad Sa minus, — seda usun ma. — Sa annad tahtmise ja saadad korda.

„Ma usun!“ Kui tahab keegi lisada juurde: „Mita mu uskumata südant!“ see tehku seda, aga jäägu usus ligiolewasse õnnistusse. Ligiolewa õnnistegija ja ligiolewa Püha Waimu ees tahame waikselt seisma jääda ja kummardada sügawasti põrmu Jumala Isa, Poja ja Püha Waimu ees ja Tal peab olema täielik majesteetlik õigus meie seas, meis, meiega ja meie läbi.“ —

Stockmayeri töö koguduses oli ikka alati wirgutada ja wapustada. Mõningas, kellele ta andis tugewa tõuke, täna elu otsani, et tema aidanud ta jalule. Ta ütles mõnikord tafase muttega: „Nendega, kes liig hädalised, saab Jumal kergemini walmis kui laiskadega, kes maha jääwad. Aga ka siin maksab apostli sõna:

„Dodake iksteist (1. Kor. 11:33). Me peame katsuma ühes sammu pidada.“

Mis puutub ta oma ellu, ei wõinud ta küllalt kiita Jumala halastust ja pikka meelt, mida Ta oli üles näidanud ta ägeduse vastu. Ikka õppis ta tänama pommide eest, mida Jumal oli kinnitanud ta elu seinakella külge.

Oli kaks rasket pommi, mille abil Jumal sidus teda ikka kõwemini oma külge, esmalt koormad, mis lasustid ta perekonna elul. Teiseks kehalsed haigused, mis ajuti püüdsid halwata teda ta töös ja ta töid sügawasest Jumalast olenemusse. Ta ütles kord ühes usaldatud ringkonnas: „Kui mul poleks olnud ergulist peawalu, poleks saanud Jumal panna nii kauaks mind maha istuma oma koolis. See oli ahel, millega hoidis mind kinni.“ (Järgneb.)

Waremud tööriistad saawad tules oma kõwaduse ja ja kääri peal oma terawuse.

Kõrkus on karfudega rumalus; heldus on taewa warakambri wõti.

Patt on kõige hoogsam surnumatja.

See on juba üks suur wiga, kui palju wäikesi wigu on.

Kes waikida ei mõista, ei mõista ka kõneleeda.

MÕNDASUGUST

Uus valgus. A. Uuemõis jutustab ajast, mil oli „Seltsimehe“ abikaupluse kassas ametis, järgmise huvitava juhtumise „Noorte Elu“ misjonist:

„Sel ajal müüdi väga palju N. E. Igale ostjale soovitasin seda. Mõned vast pahandasid, aga muile oli see õnnistuseks. Kord pakkusin ühele mehele „Noorte Elu“ niiöelda „pool vägisi“ ostmiseks, kuni mees viimati võttiski.

Mõne aja pärast, kui see mees jälle kauplusesse juhtus tulema, soovitasin talle taas N. Elu.

„Jah — heameelega võtan, andke kõik numb-

rid, mis teil olemas. Selle lehe läbi on mu silmad lahti läinud ja meie kodu ja perekonda on paistnud hoopis uus valgus.“

Nii oli vahepeal muutunud mees, kes enne tusane oli, et talle pakuti N. Elu. Meie ei tohi araks jääda, kui mõni meie soovitused ära põlgab. Julgust vaid! Teeme tööd palves ja usus — küll see vilja kannab.

Valgust aga vajavad meie Eesti kodud, ka eraldi nüüd eeltuleval ajal. Viigem neile seda!

KODUMAA TEATEID

Noorte allianskursus peetakse Tallinnas 11.—16. veebr. Metodisti palvelas S. Pärnu 19. Võtvavad osa metodisti, baptisti ja C. E. noored. Kursuse maks 1 kroon, millest kehvemad vabastatakse.

Õndsate rahusse pääses 4. jaanuaril õde Cilla Lusman, Tiisikus oli maha murdnud teda paremas heas. Järgnes põdemine haigevoodil üle aasta, ilma paranemise lootu-

seta, jõu lõppedes aegapidi. Issand viis oma last läbi sulatusahju, et puhast kuldade saada. Rõõmuga ootas lah-kunu uskudes Issanda tulekut, kui saabuski oodatud silmapilk. Lahkunu oli ka üks Tallinna Sinise Risti esimestest C. E.-lastest ja „nooruskoori“ liikmetest algpäevil.

Issand troostigu mahajääjat abikaasat ja omakseid!

VÄLISMAA TEATEID

Mathilda Wrede †. Jõulukellade helinail astus igavestesse rahumajadesse pärast kauast ustavat teenistust „vangide ingel“ — sest nii nimetati vangidest seda ime-list naist, kes ohverdanud oma elu vangide heaks. Kristuse armastus oli see, mis sundis loobuma aadliseisuse mugavustest ja astuma kõige põlatumate juurde, et neid teenida ja juhatada Jumala juurde.

Paljudele on tuntud M. W. Ta elulugu on ilmunud paljudes keeltes, muu sead ka eesti keeli, mida soovitame kõigile lugeda, kui ilusamat eeskujut Kristuse meele kehastusest.

Dr. Torrey †. Kes meie Noorte Elu lugejaist ei oleks tuttav selle nimega, kuna ta kirjutisi tõlgituna on ilmunud sageli meie ajakirjas. Torrey oli viimase aja suuremaid evangeliste maailmas, kes oma pika eluaja kestel võinud juhatada kümneid tuhandeid Jeesuse juurde.

Viimasel ajal kannatas ta kurguhaiguse all, kaotades isegi hääle. Oli siiski lootusriikas sisemiselt ja töötas voodis olleski veel päev enne surma. 25. okt. m. a. kutsus Issand oma truul sulase rahusse 72 a. vanuses.

Nüüdisaja inimesed pole targemad vanaaegseist. „Rulj“ teatel on lõpuks selgitatud Leningradi Ermitashis olev n. n. „matemaatiline papüüros.“ See on pärit 18. sajandist e. Kr. ja sisaldab endas 25 algebralist ja geomeetrilist ülesannet. Papüüroosist selgub, et egiptlased 1½ tuhande

aasta eest sisse teinud Euklidese matemaatilised järeldused. Vanade egiptlaste matemaatilised lahendusviisid on täiesti sarnased nüüdisaegseile.

„Vernost.“

Usuvastane ülikool avati Moskvas. Lektoritena toimivad Lunatsharski, Larin j. t.

Saksamaal pannakse isegi koertele juba kuldhambaid.

Usuvastase voolu võimetus. „Isvestija“ märgib ärevusega usulise liikumise kasvamisest Venes. Siia maani on veel üle 50.000 kiriku, ja vaimulikust teenistuses olevate hulk ulatub 300 tuhandeni. Sellele tuleb juurde arvata veel 100 tuh. munka. Peale selle on olemas kristlik noorusorganisatsioonid ja rida koole jutlustajate ja vaimulikkude ettevalmistamiseks. Selle vastu on aga jumalavastaste arv võrdlemisi tühine.

„Vernost.“

Palju õigeuskirikute vaimulikke läheb üle sektantide poole „Rulj“ teatel.

Enesetapmistest arv Saksamaal on viimase statistika järel aastas 16.480, neist 11.846 meest ja 4634 naist ja 93 last 15 aastani. Põhjuseks majanduslikud hädad, kuid kõige enam usukadumine, mille tagajärjeks sisemine pimedus.

Suur külm ja lumesajud Lõuna-Euroopas. Hispaania ja Itaalia rannikutel, kus pea kunagi talvet pole, oli paks lumi ja küni 20 kraadi külma. Isegi rongid jäid kinni hangedesse. On, kui oleks looduses kõik ümber pööratud. Taevavägesid peab kõigutatama.

Südamlikum tänu kõigile, kes võtsid osa minu kalli abikaasa Cilla Lusmani viimasele puhkepäigale saatmisest.

O. Lusman.

Teen iga-
inguseid

kellasepatöid.

Tellimised palun ära anda: Tallinnas, Wilhardi tänav nr. 3—10 (hoovis).

Ermitades w. G. Henny.

Laulud.

Wiifil: Ma kummarдан sind, armuwägi. P. 445.

Oh laulge Jeesu armastusest, Kes ristisurma kannatand, Ja meie hinged ekstitusest Ja põrgu piinatast lunastand; See eest Sull' tänu, kiitust toome, Truu Jeesus, ja Sind kummarだame.

Oh seda ime armu leeki, Mis Jumal kannab südamel! Ei seda kustuta' mõt keegi, Ei ükski wägi ilma sees, See eest Sull' tänu, kiitust toome, Truu Jeesus, ja Sind kummarだame.

Oh tunneksid kõik patuwangid, Kuis Jumal tahab südamest Ra õndsaks teha nende hinged, Neil' rahu anda igawest', Nad jätaks maha patu elu Ja annaks Isjandale tänu. L. 43 (171).

Wiifil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

On sul ruumi Jeesusele, Kes su eest on surma läind? Koputab ja tahab fise, Oled talle lahti teind?

R o o r: Ruumi aukuningale Eneses nüüd walmista, Temale tee süda lahti, Palu fise astuda.

Süü ja rõõmul on sul ruumi, Aga Õnnistegija Südamel ei leia ruumi, Kes Sind päästnud werega.

On sul aega Jeesusele, Kui ta arm siin kutsub sind? Täna Tema häält weel kuuled, Homme on ehk hiljaks jäänd.

Anna ruumi, anna aega Täna oma Jeesusel! Pea läheb süda kõwaks, Pea waikib armu hääl.

L. 269 (36).

Omäl wiifil.

Üht sõpra ma leidnud, kes troostida wõib Mind mure ja kurbuse sees, Ta õrnalt mind armastab, läbi mind wõib, Kui raskused seiswad mul ees; Ta armastus on Mu wägi ja õnn, Mis woolab ta südamel seest, Kas kaewata tohin, kui Jeesus mul on, Ta muretseb ikka mu eest.

R o o r: Mu ustaw sõber ta, ;: Mu kalts Õnnistegija, Ei ial petma saa. Mu ustaw sõber ta, ;: Ta päästnud mind mu patudest, — Mu ustaw sõber ta.

Ei paremat sõpra ma tõesti tea, Kes kõiki wõib armasta nii, Ta patuste wastu on helde ja hea, Ta arm on ka kõigile prii; Kui hüüdis mu hing, Siis kuulis ta mind, Ta õnnistus ofaks mull' jat, Kõik kurwastus kadus, kui Jeesus, mu wend, Uut elu mu hingesse tõi. L. 197 (510).

Wiifil: Armas Jeesus, armastaja. P. lisa 30.

Waljult armuhäälled hüüdwad, Sõl kui päewal järgesti, Üle maa ja mere kandwad Selle rõõmusõnumi: Nõnda Jumal on maailma Armastanud algusest, Et Ta saatnud oma Poja Päästma käfuneedmisest.

R o o r: Armuhääl kõlab weel, Tule karmest', kadund poeg! Rutta nüüd, rutta nüüd! Täna on weel armas aeg.

Igaüks saab wastu mõetud, Kes ta kutset kuuleb nüüd, Ükski ei saa wälja aetud, Ehk tal küll on palju süüd! Pulmarite peab aga Kõigil seljas olema, Ilma fellela ei kõlba Pulmalauas istuda.

Väljaandja: Eesti Usklikkude Noorte C. E. liit.

Vastutav toimetaja: P. Sink. Toimetuse aadress: Tallinna, Villardi t. nr. 7—1.

3500

„Inimese laulud“ on meie tuntud noore kirjaniku E. Männi jõuluks ilmund luuletiskogu. E. M. luuletisi oleme lugenud juba huviga aegajalt meie waim. noorsooajakirjus, nüüd ilmuvast koguteoses leidub palju-palju seniawaldamata luuletisi, mis wõluwad oma meeoleolu ja pildirikkusega. On kuuldu, et selle luuletiskoguga on mõneks ajaks seisak meie luuletiskogude ilmumises, seepärast peaks küll igaüks omale omandama selle wiimase tulemuse meie luulevarakambrist.

Kaanejoonistus kunstnik Kaselt aitab suuresti tõsta „Inimese laulude“ wälimust. Tüse luuletiskogu hind ainult 50 senti. Muretsege seda oma ühingu kirjanduslauale. P. S.

Ons teil järgmised raamatud?

Noorte uskl. ühingu tervitus . . .	Hind	5 s.
Võiduelu saladus. G. Steinberger .	„	10 „
Sügavuste helid. P. Singi I luulekogu.	„	„
(lõpukorral)	„	25 „
Kõrveteel. „ II luulekogu.	„	40 „
Loitvaid tähti. Elulood K. L. Marley.	„	40 „
Valgus ja varjud. Novellid. E. Mänd.	„	50 „
Sinised varjud. „ D. Fiskar.	„	35 „
Punaste pärnade all. „ E. Mänd.	„	50 „
Õied ja okkad. „ Mitmed autorid.	„	60 „
Hispaania vennad. Jutustus. D. Alcock.	„	35 „
Kas on vastkohti piiblis? Hellmann.	„	15 „
Georg Willjams. Elulugu. Jörn . . .	„	25 „

Teen odawasti ümber ftiid-, famet-, nahk-, wilt- ja õlg-

kübaraid.

Wõtan ka uute jaoks tellimisi wastu kõiljuguste moodjate wormide järele; on suurel arwul walmis nudelid ja moelehti.

Õde G. Grepp.

Tallinna, Wana Kalamaja t. 27.

Usklik
hambaarst

pr. M. Sacharias.

Vastuvõtmine 11—1 ja 4—6.

Lai t. 7—3.

K.-Ü. „Külwaja“ trükk Keilas.

Hind 15 senti.